

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

NOVEMBER 23rd, 1962 — No. 572 — 18th YEAR OF PUBLICATION

EEN GROOT GELEERDE

Als de ene professor iets gaat vertellen van de andere professor, dan kan men wel haast zeker zijn dat er iets geleerds ter tafel komt. Als beide professoren dan nog hoogleraar zijn in de filosofie of wijsbegeerte, dan wordt het al gauw te geleerd. Maar als die twee professoren dan ook nog resp. Vollenhoven en Zuidema heten, dan is er beslist durf voor nodig om verder te luisteren. Men komt dan al spoedig in de verleiding om dergelijke kost maar in de universiteit te laten.

Vanuit Nederland kregen wij een knipsel toegezonden uit het Dagblad "Trouw" van 3 november j.l. Daarin heeft Prof. Dr. S. U. Zuidema een artikel geschreven over Prof. Dr. D. Th. Vollenhoven. De aanleiding tot dit artikel was het feit, dat op 1 november j.l. Prof. Vollenhoven zijn zeventigste verjaardag vierde en dat hij aan het einde van de huidige cursus met emeritaat zal gaan. Welnu, Prof. Zuidema heeft deze gelegenheid aangegrepen om de lezers iets van zijn leermeester en collega te vertellen.

Prof. Dr. D. Th. Vollenhoven.

Men kan dus niet anders verwachten, dan dat het over de wijsbegeerte gaat. En dat doet het ook, maar toch niet zo, dat men het dan maar terzijde legt. Men wil verder lezen, want het blijkt, dat de straks scheidende professor in de wijsbegeerte inderdaad groot is, maar dat hij niettemin één van ons is en vlak bij ons staat. Indien professor Vollenhoven de kwalificatie "groot" zou lezen, zou hij stellig bezwaar maken. Hij vindt juist dat er onnoemelijk veel meer gearbeid en ontgonnen moet worden dan het weinige (!), dat hij volgens zijn eigen inzicht heeft gedaan.

Wij willen dan ook niet de aandacht op deze professor vestigen om hem een pluim op de hoed te steken, hoewel dit zeker op zijn plaats zou zijn. Wij klagen er wel eens over, dat wij geen grote mannen meer onder ons hebben. Welnu, hier is een groot man, wiens invloed nog jarenlang gevoeld zal worden en waarvoor wij God zeer dankbaar moeten zijn.

Het fascinerende is echter, dat (als wij dit zo zeggen mogen) professor Vollenhoven allereerst gelovige is en als gelovige zich aan de wetenschappelijke arbeid geeft. Er is tussen geloof en wetenschap altijd een spanning. Dat merken wij al als wij kinderen op de high school hebben. Het resultaat van die spanning is maar al te vaak, dat het geloof dan plaats moet maken voor de wetenschap. Het schijnt altijd gemakkelijker om het geloof tegen te spreken, dan de wetenschap. Hoe vaak horen wij het niet dat de wetenschap tenminste bewijzen heeft en het geloof niet? Maar zo heeft deze grijze professor het zijn studenten nooit verteld. Hij heeft hen en ons — inderdaad óók ons — in woord en geschrift geleerd, dat wij eerst eerbiedig moeten luisteren naar het Woord van God. En eerst daarna kan de wijsbegeerte aan het woord komen, omdat zij eerst daarna op de haar van God gegeven bescheiden plaats staat.

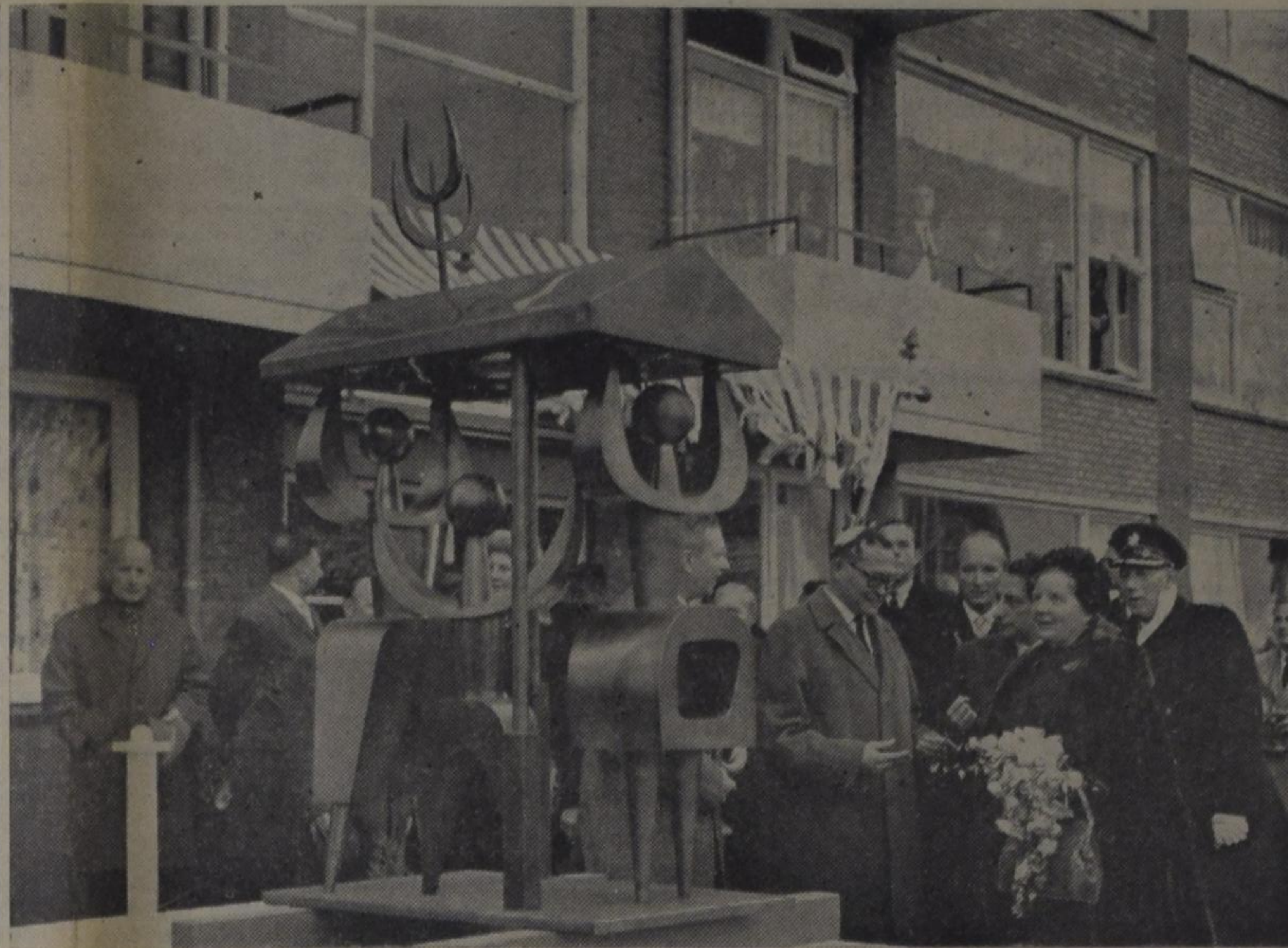
"Op breder erf," aldus prof. Zuidema in zijn artikel in "Trouw", "is van prof. Vollenhoven nogal bekend geworden, dat z.i. ook de theologie niet op de eerste plaats mag worden gesteld. Al te gemakkelijk en te lichtvaardig zou men hieruit kunnen gaan afleiden, dat dus aan de wijsbegeerte de sleutelpositie zou moeten worden toegekend. Maar deze afleiding is geheel in strijd met wat hem in deze drijft. Want z.i. behoren niet alleen de theologie, maar ook de wijsbegeerte terug te treden voor het Schriftgeloof, en op dit Schriftgeloof te stoelen. Geen enkele wetenschappelijke arbeid, die als zodanig altijd menselijk blijft, mag het Schriftgeloof willen vervangen of verdringen, omdat juist dit geloof de uitzonderlijke positie inneemt, dat het niet het resultaat van menselijke arbeid is, doch van de Heilige Geest is, die het in onze harten werkt."

Dit wil natuurlijk niet zeggen, dat aan prof. Vollenhoven de spanning tussen geloof en wetenschap vreemd is. Maar hij is er zoals Abraham Kuyper — in wiens voetspoor prof. Vollenhoven is gegaan — niet voor uit de weg gegaan.

Zoals bekend, is prof. Vollenhoven met prof. Dooyeweerd de oprichter van de in 1935 gevormde Vereniging voor Calvinistische Wijsbegeerte. De "wijsbegeerte der Wetsidee", die welhaast onlosmakelijk aan deze twee namen verbonden is, heeft ver buiten de grenzen van Nederland bekendheid gekregen. Er zijn ook bezwaren tegen aangevoerd. Dit neemt echter in geen enkel opzicht de grote verdienste van deze hooggeleerde weg. Ook al zou voortgezette wetenschappelijke arbeid een ontwikkeling te zien geven, die niet precies gelijk is aan de wijsbegeerte der wetsidee, dan zou dit nog de grote verdienste van prof. Vollenhoven in geen enkel opzicht verkleinen. Bovendien, al gaat hij straks met emeritaat, dat betekent niet, dat hij gaat rusten. Zijn student-collega Zuidema kan zich althans prof. Vollenhoven niet voorstellen "als iemand gezeten onder zijn wijnstok en vijgeboom". Met andere woorden: er kan ook na zijn emeritaat nog wel iets van hem worden verwacht.

Een felicitatie vanuit Canada op zijn zeventigste verjaardag komt wel een beetje laat. Maar wij willen niet achterblijven bij hen, die prof. Vollenhoven toebidden, dat hij nog vele jaren zijn betekenisvolle werk, zij het dan niet rechtstreeks in de collegezaal, mag blijven voortzetten. Wij willen hem eren, omdat wij in hem God willen eren, Die hem met buitengewone gaven heeft gezegend in de volmaking van Zijn Koninkrijk.

D.F.

MILJOENSTE WONING IN GEBRUIK.

Donderdag is in Zwolle de miljoenste na de oorlog in Nederland gebouwde woning officieel in gebruik genomen in aanwezigheid van H.M. de Koningin. Foto: Koningin Juliana bekijkt het monument, dat zij voor de jubileum-woning heeft onthuld. Het is een koperen plastiek van Henk Krijger.

PROF. DR. M. WOUDSTRA REISDE NAAR DE LANDEN VAN DE BIJBEL

Waar de geschiedenis voor het opgraven ligt

door A. Veldhoen.

Terugziende op zijn verblijf in Israel en Jordanië erkent professor Woudstra gaarne dat deze reis zeer tot beter begrip van de bijbel heeft bijgedragen. "Toch moet men de waarde van zo'n reis weer niet te hoog aanslaan. Natuurlijk, de bijbelse gebeurtenissen komen ons nu duidelijker voor de geest, maar het allerbelangrijkste is, dat niet een reis naar het land waar Christus leefde, maar dat het levende Woord ons dichter bij Hem brengt . . ."

②

Weliswaar is het oude Jeruzalem in het begin onzer jaartelling, in 70, grondig verwoest, doch bij de herbouw heeft men zo veel mogelijk getracht de vroegere bouwwijze te benaderen. En men kan dan ook gerust zeggen, aldus prof. Woudstra, dat de muren, poorten en straten tezamen vrijwel hetzelfde stadsbeeld opleveren als dat in vroeger eeuwen het geval was. De tegenwoordige muur om de stad is in de 16e eeuw gebouwd. De opgravingen van de laatste jaren hebben aangetoond, dat de stad voor de Babylonische ballingschap veel uitgestrekter was. Bij dit archeologisch werk was ook een Nederlands meisje, Nettie Hijmans, betrokken, dat in weerwil van de tropische hitte dapper haar mannetje stond. Allerlei dingen die ogenschijnlijk weinig waardevol zijn zoals kleine borstels, brokken steen, etc. worden zorgvuldig gewassen, gesorteerd, en vervolgens naar de werkvertrekken van de oudheidkundigen gebracht.

Wat gaat een bezoeker in Jeruzalem doen? Professor Woudstra was sterk geïnteresseerd in de plaats waar de tempel heeft gestaan, n.l. aan de zuid-oost kant van de tegenwoordige stad. Men is evenwel bijna verplicht een gids mee te nemen, en dat vond onze Amerikaanse bezoeker niet steeds even prettig. De gids was een gejaagd man, en wie wil nu in een haastig tempo de meest belangwekkende delen van Jeruzalem zien? Er viel genoeg te bekijken: de plaats van de tempel, waar volgens de beschrijvingen van het Oude Testament de offeranden werden gebracht, Jeruzalem, de stad, die eens getuige was van het volmaakte Offer . . .

HERMONS TOP

Er zijn echter talloze bijbelse plaatsen die een Westerse bezoeker graag wil bezichtigen. En zo trok professor Woudstra dan ook naar Beirut, naar de ruïnes van het antieke Baalbek. Op zijn omzwervingen ontmoette hij verscheidene Nederlanders: een predikant, die missionaire arbeid in Tiberias verricht, een Haags Gereformeerd echtpaar, dat juist een jaar ten behoeve van de Verenigde Naties in India had gewerkt. Bij de indrukwekkende watervallen van En-Gedi, in de omgeving van de Dode Zee, hoorde hij plotseling een kinderstem: "Moeder, komt U nou 'ns kijken . . ." Nog meer Nederlanders dus op verkenning.

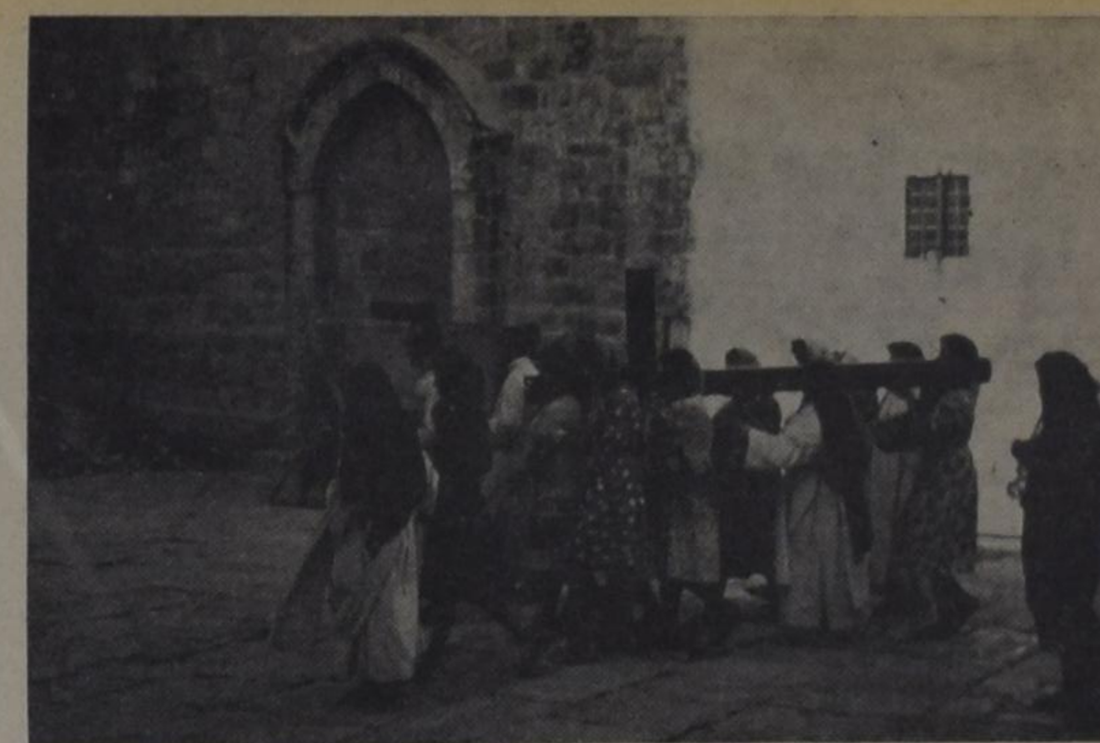
Synagoge te Kapernaum. Men neemt aan dat deze synagoge in de derde eeuw na Christus' geboorte is gebouwd en is waarschijnlijk gelegen op de plaats van de synagoge waar de Heiland predikte. Blijkbaar was Kapernaum een Romeins militair garnizoen aan de highway van Damascus naar Jeruzalem door Galilea. Hier was waar Jezus zichzelf "het brood des levens"noemde(Joh. 6 : 48). De persoon op de voorgrond is de Nederlands Hervormde predikant Snoek, die zendingswerk in Israel doet.

Zo kwam het er dan van dat een dagsluiting in het Nederlands werd gehouden in de omgeving van Tiberias, met een prachtig gezicht op de besneeuwde top van de Hermon. Zelden zal het vertrouwde "Van mijn leed doe 'k Hermon wagen, 'k Roep van 't klein gebergt' U aan,' 'met meer overgave zijn gezongen . . .

Een reiservaring die professor Woudstra ook niet licht zal vergeten is de beklimming van de rots van Massada, vanwaar hij van een prachtig uitzicht op de Dode Zee genoot. Het was een zware tocht die 's morgens vroeg begon. Al spoedig had de brandende zon de ochtendkoelte verjaagd, de tong leek als van leer, en de maag werd bijzonder ontevreden. Maar er was zelfs geen sprietig boompje, dat schaduw bood, en er was evenmin een restaurant. Dat komt van het niet lezen van reisliteratuur, welke in alle talen de avontuurlijke reiziger stevig op het hart bindt om toch vooral wat "soft drinks" en mondvoorraad mee te nemen. Enfin, na al de transpiratie genoot prof. Woudstra en zijn reisgenoot, een Israelische oudheidkundige, van een inspirerend uitzicht op de Dode Zee.

OP DE OLIJFBERG

Een andere klim, die gelukkig minder inspannend was, leidde naar de top van de Olijfberg, in de directe omgeving van Jeruzalem. Op de top van de berg vindt men een kapel, die de herinnering aan Christus' hemelvaart levendig houdt. De Moslems bezitten er eveneens een Hemelvaartskapel, waar op bepaalde dagen ook niet-Mohammedaanse godsdienstoefeningen mogen worden gehouden, en er is een derde gebouw, dat de Latijnse naam Viri Galilae draagt, "de man van Galilea". Op een zondagavond woonde prof. Woudstra een godsdienstoefening bij welke werd geleid door dr. Laird Harris in een kapel van het Archaeologisch Instituut voor het Midden Oosten. Dr. B. Van Elderen, professor in de vakken van het Nieuwe Testament aan Calvin Theological Seminary, heeft de afgelopen zomer ten behoeve van dit instituut gewerkt, en hij was ook aanwezig bij deze gelegenheid. Dr. Harris preekte over Psalm 125:2 "Rondom Jeruzalem zijn bergen: zo is de Here rondom Zijn volk van nu aan tot in eeuwigheid. Een passender tekst kon men zich nauwelijks voorstellen . . .

Griekse vrouwen dragen een kruis naar de Kerk van het Heilige Graf te Jeruzalem.

Foto's van prof. dr. M. Woudstra.

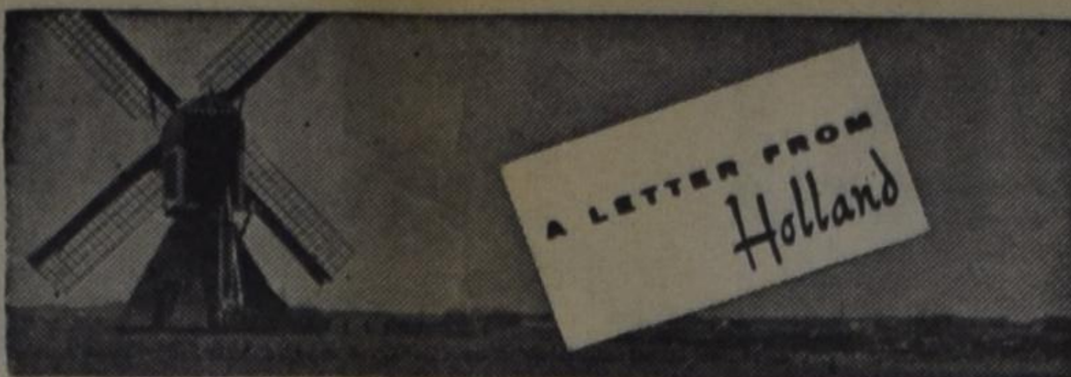
Hulde aan oud-president Truman

(ICN) — De *Christian Century* brengt hulde aan oud-president Harry S. Truman. Deze kwam naar de staat Idaho om de democratische candidaten voor het Huis van Afgevaardigden en de Senaat in hun verkiezingscampagne te steunen. Toen hij aankwam vernam hij dat de democratische candidaat voor gouverneur van de staat beloofd had, dat hij, bij zijn verkiezing het gokken in deze staat zou legaliseren. Dit was bij deze verkiezingen hier één van de meest brandende vraagstukken geworden. Democratische candidaten voor het Congres trachtten ze te omzeilen door te zeggen dat deze vraag geen betrekking had op de nationale zaken. In zijn formele redevoering hield ook de heer Truman zich aan dat verzinsel. Maar toen kwam er een persconferentie en deze deed de hemel instorten over de Democraten.

De vurige oud-president weigerde om de vraag heen te lopen. Hij zei: "Gokken is een zaak waarover de Staten hebben te beslissen. Als U wilt zijn als Nevada (een andere Amerikaanse staat waar het gokken gelegaliseerd is, red.), zijn dat Uw zaken. Nevada is de enige zwarte plek op het Amerikaanse continent. Ga dus maar door en doe waar je zin in hebt. Is dat een antwoord op Uw vraag?"

Eén van de verslaggevers liep zijn aantekeningen door met de heer Truman, die daaraan nog toevoegde: "Gelegaliseerd gokken is de slechtste zaak die in de wereld denkbaar is. Ik houd er niet van. Al te veel mensen zijn uit ramen gesprongen tengevolge van Nevada. Het is een koorts. Ik heb geen bezwaar tegen een vriendschappelijk spelletje, maar ik ben geen voorstander van gelegaliseerd gokken".

De *Christian Century* merkt op dat het na deze gebeurtenissen niet behoeft te verwonderen dat de Democratische candidaat voor gouverneur weigerde samen met de oud-president het ontbijt te gebruiken, en dat deze candidaat gouverneur karakteriseerde met een paar woorden, die door iedere kiezer konden worden begrepen, ofschoon velen bezwaar zouden hebben de adjectieven van de heer Truman te gebruiken. Het blad wenst overigens de oud-president uit te nodigen om ook in plaatsen als New York, Chicago, Galveston en Miami te herhalen wat hij in Idaho gezegd heeft.

door Tjits Veenstra

Op maandag 12 november is de eerste sneeuw van deze winter gevallen. Ze is alleen in Zuid-Limburg een poosje blijven liggen, overal elders in ons land was de grond nog zo warm, dat ze meteen smolt. Maar we hebben al bijna een week lang 's nachts wat nachtvorst, zo pas hagelde het en er is weer natte sneeuw voorspeld. Overigens zit de wind niet meer in de oosthoek, maar is naar het westen gedraaid. We krijgen storm op zee met polaire lucht.

Nederland begint in de Sinterklaas-sfeer te komen. De goedheilig man is op woensdag 14 november in Rotterdam-Noord gearriveerd en daar door de burgemeester verwelkomd. Later is hij per helicopter naar Rotterdam-Zuid gevlogen. Rotterdam wordt een grote stad, het is nu de grootste haven ter wereld en heeft New York overvleugeld. En dat zonder een Wall Street en wolkenkrabbers. De bouw aan de ondergrondse spoorbaan vordert er gestaag.

Zaterdag arriveerd Sinterklaas in Amsterdam. Dan is hij pas officieel in ons land, want deze intocht wordt voor de televisie uitgezonden. In de winkels is de drukte aan de gang.

Iedere dag worden onze brievenbussen volgestopt met reclame-aanbiedingen. De winkeliers hebben iets nieuws uitgevonden. Je moet de kassabonnen bewaren of bij aankoop van een bepaald bedrag een zegeltje kopen. Zodra je een bepaald bedrag aan kassabonnen of zegeltjes bij elkaar hebt, kun je speelgoed voor de helft van de prijs kopen. Er worden vooral veel poppen aangeboden, maar ze zijn zo groot (70 à 75 cm), dat een kind er niet mee kan spelen.

Verleden zondag was het Sint-Martinus. Het werd in Drachten op zaterdag gevierd met een lampionoptocht voor de kinderen. Men ging tijdens de optocht met een collectebus rond om geld voor tractaties te verzamelen. Maar in veel plaatsen viert men het nog ouderwets: daar gaan de kinderen op eigen houtje langs de huizen met hun lichtje en hun versje: Sint Martinus bisschop, roem van alle landen. Ik heb het als kind ook ieder jaar gedaan, toch woonden we in een dorp waar geen enkele Rooms-Katholiek woonde en 90% van de bevolking Gereformeerd was. Maar Sint Martinus werd er gevierd. We kwamen altijd met een tasvol pinda's, appels en snoep thuis.

In Amsterdam is gisteren een man vermoedelijk aan hondsdolheid overleden. Hij zou dan het vierde slachtoffer zijn. Hij is op 30 juli door een hondje gebeten en meldde zich op 19 oktober bij de GGD. Daar raadde men hem aan zich te laten inenten. Hij voelde er niet voor, maar meldde zich na een paar weken toch. In de wachtkamer hoorde hij van anderen dat de inenting nogal pijnlijk was en ging hij er vandoor. Zaterdag werd de arm, waarin de hond had gebeten, stijf en dinsdag is hij overleden.

In Amstelveen heeft men uit voorzorg een kudde schapen afgemaakt, omdat enkele dieren vermoedelijk door een dolle hond waren gebeten. In ons gehele land moeten de honden nu aan de lijn worden gehouden, de spoorwegen vervoeren ze nog steeds niet. Maar inenting is nog niet verplicht.

De KLM mag weldra weer in Djakarta landen. De onder-directeur van de maatschappij, dr. E. van Konijnenburg, is met het bericht uit Indonesië terug gekomen. Hij had een visum voor een maand, maar het is met zes maanden verlengd en hij gaat binnenkort naar Djakarta terug voor verdere onderhandelingen. Minister Soebandrio heeft gezegd, dat de betrekkingen tussen Nederland en Indonesië sneller zouden worden hersteld, wanneer Nederland er in zou bewilligen, dat Indonesië eerder dan op 1 mei 1963 het bestuur over Nieuw Guinea zou kunnen overnemen. Er gaan geruchten, dat Indonesië meer concessies verlangt in ruil voor die goede betrekkingen. Zodra de overdracht een feit is, zal het, volgens zijn eigen wetten, schadevergoeding moeten betalen voor de onteigende Nederlandse eigendommen in zijn land. Wat er precies van waar is, weten we niet. En wat die versnelde overdracht betreft, ook al zouden wij er geen bezwaren tegen hebben, dan is de procedure zo lang — toestemming van de parlementen van elk land plus toestemming van de V.N. — dat het al bijna mei zou zijn, voordat alles in kannen en kruiken is. Ondertussen zijn er in Nieuw Guinea nu nog slechts 200 Nederlandse ambtenaren, waarvan 50 zich bereid hebben verklaard ook na 1 januari te blijven. Er zijn ook nog een paar honderd militairen, ruim 9600 Nederlandse militairen zijn reeds vertrokken.

Indonesië doet erg zijn best om de Papoea's voor zich te winnen. Op 10 november is in Hollandia officieel een universiteit geopend. Er zullen op 1 december cursussen worden gegeven in rechten en bestuurswetenschappen. Er zijn al 60 Papoea-jongeren in Djakarta om er een hotelschool, een technisch instituut of een cursus in bestuurswetenschappen te volgen. In totaal zullen er 300 Papoea's heen gaan. Ook zal er een groot sport-stadion in Hollandia worden gebouwd, de eerste steen is al gelegd. Op Nieuw Guinea heerst een cholera-epidemie, men overweegt om de hele bevolking in te enten.

Onze koningin heeft een bezoek gebracht aan de Willem de Zwijger-kazerne te Wezep, die ingericht is als opvangcentrum voor de gerepatrieerden uit Nieuw Guinea. Er wonen nu Indische Nederlanders, Papoea's, Ambonezen, Toegoenezen en zelfs Chinezen. Ze stonden op het plein te wachten en waren te bedeesd om te juichen. De koningin ging meteen naar de ziekenzaal, waar 5 dagen geleden haar petekindje Juliana Adriana Sophia was geboren en daarna ging ze naar de kindercrêche. In de recreatiezaal hing een oude man haar een krans van witte chrysanten om de hals en zong men haar het Wilhelmus in het Maleis toe.

Op 8 november heeft koningin Juliana het millioenste huis dat na de oorlog werd gebouwd, geopend. Het staat in Zwolle en wordt bewoond door het echtpaar Hendriks. De koningin heeft er vanaf het balkon een defilé van wagens met bouwmaterialen gadegeslagen en bij de familie thee gedronken. Zoontje Eric was niet erg onder de indruk van het hoge bezoek. Hij moest de koningin een blikje Zwolse biscuits aanbieden en kweet zich haastig van zijn taak. Hij vond de drukte op straat veel belangrijker en ging gauw terug naar het raam.

De bekende dichter-dominee Okke Jager is gepromoveerd tot doctor in de godgeleerdheid aan de Vrije Universiteit op een proefschrift over "Het eeuwige Leven". Het telt precies 600 bladzijden en bestaat uit drie delen. Het is uitgekomen bij Kok in Kampen.

In Arnhem wordt de toren van de Eusebiuskerk gerestaureerd. In plaats van de vroegere Middeleeuwse beelden zijn er beelden op aangebracht uit strips, o.a. Tom Poes, Donald Duck en zijn vriendjes. Veel mensen zijn er verontwaardigd over, vooral de Hervormde predikant ds. Foeken. Nu heeft men tussen al die grijnzende figuurtjes het ernstige gezicht van deze dominee geplaatst. Hij kijkt van een hoogte van 70 meter op de stad neer. Ds. Foeken kan de grap niet erg waarderen.

De richtprijs voor alle melk is 27 cent geworden. Deze garantieprijs ontvangen de boeren van november 1962 tot 1963 voor alle melk die ze aan de fabrieken leveren. Het betekent voor de boer een hogere opbrengst van in totaal 65 miljoen gulden, en voor de consument, dat melk en melkproducten 1 cent en later nog een halve cent per liter duurder worden.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489
Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Please inform us immediately of any change in your address.

Ingezonden

Recht en Vrijheid

Het Committee for Justice and Liberty zal D.V. op zaterdag 1 december 1962 voor het eerst een openbare vergadering houden. De reden voor deze bijeenkomst is dat er veel werk valt te verrichten om "vrijheid van organisatie", en al wat daarmede samenhangt, tot een feit te maken.

Niet zo lang geleden gaven wij nog een opsomming van de verschillende activiteiten van het Comité sinds de oprichting. Wij noemden daarin onder anderen het verlenen van gerechtelijke bijstand, het geven van advies, het houden van besprekingen met de "neutrale" organisaties en verschillende kerkelijke groeperingen.

Bovendien noemden wij nog de aanbiedingen aan de regering en aan regerings-instanties die reeds hebben plaats gevonden.

Ter onderstreping van het belang van zulke aanbiedingen mag dienen de brief die het Comité namens het "Department of the Attorney-General" van Ontario, van de Secretaris van de laatstgenoemde Commissie, Professor H. W. Arthurs, ontving, waarin Professor Arthurs schreef: "I wish to acknowledge with thanks your appearance before the Attorney General's Committee of Arbitration. Your views, together with the views of other persons and organizations who appeared during the public hearings, will be of great assistance to the Committee in its deliberations.

Rest assured that they will be given every consideration, and that you will be apprised of further developments as they take place. Thank you once again for your cooperation.

Het is aan geen twijfel onderhevig, dat wij onze stem kunnen laten horen en dat er naar ons geluisterd wordt. Verschillende belangrijke projecten in dit opzicht verkeren dan ook thans in een vergevorderd stadium van voorbereiding. Verder ligt het in de bedoeling verschillend propaganda-materiaal binnen zeer korte tijd op zo groot mogelijke schaal te gaan verspreiden, teneinde onze stem in alle lagen van onze natie te laten doordringen.

Met andere woorden, het Comité is tot de konklusie gekomen, dat de werkzaamheden nog aanzienlijk zullen moeten worden uitgebreid, niet slechts om zo effectief mogelijk te wezen, maar vooral om in getrouwheid gebruik te kunnen maken van de gelegenheden die ons nog geboden worden.

Als eerste stap dan werd besloten tot het bijeenroepen van de openbare vergadering op *zaterdag, 1 december 1962, 's morgens om 10 uur, in de nieuwe Rehoboth Christian Reformed Church aan de Burnhamthorpe Road in Toronto.* Deze kerk bevindt zich 1¼ mijl ten Westen van Highway No. 27 aan de Burnhamthorpe Road, en deze weg staat met grote borden duidelijk aan de highway vermeld.

Ons Comité hoopt U dan een uiteenzetting te geven van de activiteiten van het afgelopen jaar, van de doelstellingen van ons Comité, en voorts ook een ontwerp van de plannen voor de toekomst. Bovendien zal aan de hand van een of meer feitelijke voorvallen duidelijk worden gemaakt, wat zo de mogelijkheden van actie zijn in een geval waar men met gedwongen lidmaatschap van een vakorganisatie wordt bedreigd.

Langs deze weg willen wij U dan ook van harte uitnodigen deze belangrijke bijeenkomst bij te wonen, opdat wij tezamen zullen kunnen werken aan de uitbreiding van onze beginselen op dit terrein.

Mogen wij op U rekenen?

The Committee for Justice and Liberty,
P.O. Box 151, Rexdale, Ont.
H. Kuntz, Voorzitter.

REACTIES UIT DE LEZERSKRING

Het was te verwachten, dat er reacties zouden komen uit de lezerskring, toen wij ons nummer van 2 November j.l. voor het eerst in een groter formaat en met een Engelse editie aangevuld, bij de post brachten. Eerlijk gezegd zagen wij al naar die reacties uit.

Ze zijn gekomen. Dat wil zeggen er zijn enkele gekomen. Waarschijnlijk zullen wij nog wel meer horen. Hier volgen enkele uittreksels:

"Congratulations on your new "formaat". I like it and the addition in English. Good success with it!"

"My compliments! I am very happy with the new set-up of "Calvinist-Contact". Go ahead! I feel the format is more "royal' 'than the old ***smaller one."***

"Every week a supplement, fine! . . . it certainly is not youthful outlook . . . where are the many beautiful photographs; the fun with the camera-section? ***I, for me, re****gret this change."*

Eens per maand komt de "fun-with-the-camara section", precies als de "Youthful Outlook"-abonnees gewend waren. En de "beautiful photographs"? Inderdaad, die zijn er nu grotendeels uit, maar die zullen weer komen, zodra wij de Engelse editie kunnen uitbreiden. En dit hangt weer af van de toename van nieuwe abonnees. Helpt U mee?

"Excellent idea to combine C.C. and Y.O."

"We are sure it is going to be a paper to be received with joy every week."

Er was een lezer, die zijn gevoelens in dichtvorm heeft weergegeven, met titel en al. Hier is het:

4 - C's - 1

het postkantoor heeft niet te klagen,
want vaste klanten, op werkdagen,
zij zien, wat in de mailbox is;
couranten, brieven en reclames,
"royal" than the old smaller one."
en rekeningen ook gewis —

en nu, uit Hamilton verzonden,
velen die in de mailbox vonden
een witte en gekleurde krant;
Calvinist Contact reist nu samen
met Christian Courier, de namen
zijn heel nauw aan elkaar verwant —

voor oud en jong brengen zij beide
in de gezinnen goed geleide
principes en voorlichting aan;
dus Calvinisten, werk er mede,
werf abonnees, na 1 een tweede,
de prijs — vier dollar — blijft bestaan. —

laten wij eensgezind proberen,
dat Hamilton's couranten-heren,
meer moeten geven dan voorheen;
meer pagina's, gezinsvoorlichting;
misschien een dagblad — in die richting —
zij het parool van 4 - C's - 1.

V.

VERVROEGDE AFLOSSING VAN NEDERLAND OP CANADESE LENING

Nederland loste op 4 oktober 1962 de eerstvolgende zeven termijnen van de in 1946 met Canada gesloten lening vervroegd af.

Met deze aflossing is een bedrag gemoeid van Can. $32.130.000. In verband met betalingsbalansmoeilijkheden heeft de Canadese Regering medio van dit jaar o.m. een beroep moeten doen op de financiele middelen van het Internationale Monetaire Fonds.

Teneinde ook van Nederlandse zijde een bijdrage te leveren tot verlichting van de Canadese moeilijkheden werd tot bovenvermelde vervroegde aflossing besloten.

Iedere maand moeten wij een aantal abonnees afvoeren, die vergaten te betalen. Dat is jammer, maar het moet. Voorkom het en zend ons Uw abonnementsgeld tijdig in. Dan blijft C.C. zonder onderbreking komen.

DE ZILVEREN TROMPET

door J. WESLEY INGLES
(Vertaald door J. Vriesinga)

(4)

De volgende avond was hij hevig teleurgesteld thuisgekomen. Er was een nieuwe spreker, en ook een nieuwe pianiste, die weliswaar knap speelde, maar Randall helemaal niet interesseerde. De hele tent gaf hem hetzelfde holle, lugubere gevoel dat hij eens gehad had toen hij te vroeg van vacantie terugkeerde en de universiteits-hallen van Princeton verlaten en uitgestorven vond.

Die nacht had hij slecht geslapen, zichzelf uitmakend voor sufferd en idioot, omdat hij haar had laten gaan zonder ook maar met haar gesproken te hebben. Hij wist zelfs haar voornaam niet.

Ergens zat iets behoorlijk scheef, want het was niets voor Randall MacRae om een meisje dat hem boeide te laten schieten. Maar iets in haar houding had hem gewaarschuwd dat zijn gebruikelijke methode om met de deur in huis te vallen bij Miss Thurston niet opging.

Avond aan avond was hij van plan geweest om op haar af te stappen, haar te vertellen hoezeer hij haar spel waardeerde. Maar hij had het telkens weer uitgesteld, morgenavond. Voor het eerst sedert zijn jongensjaren had de gedachte om met een meisje te praten hem zenuwachtig gemaakt.

En nu was het te laat.

Maar er vormde zich reeds een plan in zijn brein, deze morgen terwijl hij haastig de zich sluitende deuren van de ondergrondse doorglipte, op weg naar het kantoor. En toen de trein zijn halte bereikte had dat plan al vaste vormen aangenomen.

Zijn weg zoekend door het driftige verkeer van New York met hetzelfde gemak als waarmee hij een voetbal door een veld van verdedigers voerde, kwam hij tenslotte aan bij het torenhoge MacRae-gebouw. Het was de duidelijkste garantie van de betrouwbaarheid van de gebroeders MacRae, in Onroerende Goederen en Investeringen, deze wolkenkrabber. De naam van zijn vader in grote letters boven de massieve ingang maakte allang geen indruk meer op hem. Hij nam vlug de expres-lift naar de achttiende verdieping. Het was alweer kwart over tien. Een kwartier te laat. En dat was niet zo best. Het zou onverstandig zijn om de vergadering van directie en vertegenwoordigers nu binnen te lopen. Hij wachtte maar liever.

De wachtkamer grensde aan de beide privé-kantoren van de gebroeders MacRae. Zijn vader en zijn oom hadden vijf en twintig jaar samengewerkt. Begonnen met een klein kantoortje ergens in een achteraf buurt, bestuurden zij nu een makelaarsbedrijf dat een van New York's beste zakenwijken in zijn hechte greep hield.

Hij liet zich neer in een stoel en keek uit over de stad, die gehuld was in een waas van zonverhitte lucht. Het uitzicht boeide hem altijd weer. Vanaf deze hoogte leken de mensen zo stumperig klein, net mieren, zoals hij ze gezien had in India en Zuid-Amerika. Misschien wat meer ontwikkeld, maar gedreven door een zelfde blind instinct. Wat voor betekenis had het allemaal, wat voor zin lag er eigenlijk in dit driftige, jachtige leven van een mierenhoop als New York? "Ik hoor er tenslotte ook bij," dacht hij, terwijl hij zijn zesde sigaret aanstak en wachtte op zijn vader, die nu natuurlijk de vertegenwoordigers toesprak.

Hij kon zich precies voorstellen hoe het toeging. Hij kon zijn vader bijna horen: krachtig, bezielend, de kleine zaken-generaal die zijn ontmoedigd leger aanvuurt. Hij joeg ze op tot steeds groter inspanning, hier bevelend, daar bemoedigend, maar allen bijna dwingend om het nieuwe project te doen slagen.

Randall moest er om lachen, maar tegelijkertijd wist hij dat juist daarin het geheim lag van zijn vader's succes. Het was hetzelfde geheim waarvan de captain van een verslagen voetbal-team zich bediende om zijn spelers opnieuw het veld op te drijven, vol moed en vastberaden.

Hij bewonderde zijn vader om die kracht; en hij verachtte hem er om op hetzelfde ogenblik.

De deur ging bijna geruisloos open en dicht. Randall keerde zich om, met de zevende, nog onaangestoken sigaret in de hand, en ging rustig staan nog voordat zijn vader gelegenheid had een woord te spreken. Zijn opstaan leek een simpel eerbetoon, maar in werkelijkheid deed hij het om de aanval die nu komen ging beter te weerstaan.

"Zeker weer vertraging in de ondergrondse?" vroeg Duncan R. MacRae met een sarcastische klank in zijn stem die trof als een zweepslag. Nu de beide mannen tegenover elkaar stonden was het niet moeilijk te raden waarom de jongere het gehate "junior" achter zijn naam vermeed door zich D. Randall MacRae te laten noemen. Ze waren twee zo sterk uiteenlopende naturen dat hun gemeenschappelijke bloed hen bijna automatisch tot vijandschap dwong.

De vader was kort en gespierd. Zijn sterke vingers, zonverbrand op het golfveld en de nagels van zijn rechterhand verkleurd van nicotine. Hij hield nu een sigaret losjes in zijn hand en zoog er driftig aan, waarna hij de rook langzaam uit zijn mond liet krullen.

De zoon liet zijn sigaret onaangestoken; de aansteker gleed terug in zijn zak.

"Nee, alleen maar zat van uw gedaas tegen die sukkelaars daar," zei hij met de intense voldoening van een beroepsschermer die een meesterstoot toebrengt. "Ik kon U halfweg de hal al horen," loog hij er bij.

Zijn vader zette zich in de bureaustoel en leunde achterover, een vlekje as van zijn jas slaande.

"Wel," zuchtte hij, zijn zoon recht in het gezicht kijkend, "als jij zoveel pit in je had als die sukkelaars daar zou het de moeite waard wezen met je te praten."

"Ik zie hier," begon hij dan, en pauseerde om zijn bril op te zetten. "Ik zie hier," ging hij verder na een lang blik op een vel papier voor hem, alleen maar om indruk te maken, "dat je de vorige maand acht honderd dollar hebt opgestreken in deze zaak. Je hebt er nog geen twee honderd verdiend. Hoe praat je dat recht, Duncan?"

De boosheid viel in één keer uit zijn toon weg, bij dat laatste woord. In de plaats ervan was er de klank van diep geschokt vertrouwen. Randall MacRae kon die klank evenmin waarderen als de naam waarmee hij aangesproken werd. Hij hield dit gesprek liever op het aambeeld van gloeiende nijd. Hij wilde het meningsverschil veel liever uithameren in het vuur van zijn minachting en nu gooide die ouwe er al koud water over.

"Wel, ik heb alle contacten gemaakt," zei hij. "Ik kan het tenslotte ook niet helpen dat ik geen verkoper ben. U weet net zo goed als ik dat dat mijn lijn niet is."

"Maar je zou evengoed met plezier op het kantoor omhangen deze zomer."

"Ik ben helemaal niet van plan om hier nog langer rond te hangen."

"O nee?"

"Nee, ik heb er genoeg van."

"Dat zou ik denken. Je bent van plan om dit jaar werkelijk te gaan studeren?"

Er was een lange pauze, terwijl de jonge MacRae zijn sigaret aanstak. Maar dan, met zijn ijskoude antwoord bracht hij het gesprek ineens weer waar hij het hebben wilde.

"Nee, ik ga niet terug naar Princeton."

De vader kwam overeind. "Je wilt je studie niet afmaken?" wierp hij eruit.

"U weet mijn bedoeling vrij nauwkeurig weer te geven," meesmuilde Randall. "Ik mag U wel feliciteren met Uw scherpe opmerkingsgave." Zijn spottende stem was olie op het vuur.

"Stommerik! Geef ik je alle kansen die je maar wilt, en jij, jij knijpt er tussen uit, als een laffe hond!"

"Precies, en als U m'n redenen wilt weten, hier zijn ze. In de eerste plaats kan ik deze herfst niet voor Princeton spelen. In de tweede plaats zijn al m'n vrienden er niet meer, en in de derde plaats wil ik ergens anders heen en in de vierde plaats, of U het gelooft of niet, zoek ik een meisje."

Gedurende deze opsomming was zijn vader teruggezonken in zijn stoel.

"Alle idioten nog aan toe, waar wil je dan heen?"

"Weet ik nog niet precies!"

"Weet je nog niet precies? Maar je wilt ergens anders heen. Je wilt niet naar Princeton terug. Je zoekt een meisje. Sinds wanneer gaan Princeton en meisjes niet meer samen?" schamperde hij.

"Kan zijn, maar U begrijpt het toch niet, dus waarom zou ik proberen het U duidelijk te maken. Wat ik alleen maar weten wil, krijg ik dit jaar m'n uitkering of niet?"

"Uitkering? Je krijgt niets — dit jaar niet en nooit weer. Ik ben het meer dan zat; en als ik je nooit weer zie dan is het nog vroeg genoeg." Hij spoog de woorden er uit: "Je bent een luie nietsnut, dat is wat jij bent. Maak dat je weg komt, vooruit!"

Nu was zijn vader werkelijk kwaad, wist Randall.

"Ik verwachtte niet anders," zei hij, "ik wou het alleen maar even horen."

Fluitend verliet hij het kantoor.

(Wordt vervolgd.)

Mensen op onze weg

door Ineke Parlevliet

Daar Pat Woodcuff, mijn collega van de C.A.S. met vacantie ging, verzocht de directeur mij Pats "gevallen" gedurende die tijd over te nemen. Pat lichtte me over een paar van haar gezinnen wat uitvoeriger in. "Vooral Ivy Webson moet je goed in de gaten houden," zei Pat. "Ze heeft vier kinderen tussen de zeven jaar en zes maanden, die op geen stukken na de verzorging krijgen die ze nodig hebben; je kent het recept: vuil, sprietig, ongedisciplineerd en brutaal, maar gevat en hunkerende naar een beetje liefde en een vriendelijk woord. Van Ivy krijgen ze het één noch het ander.

Jerome, Ivy's man, vaart en komt zelden thuis. Ik geloof dat ze min of meer onofficieel gescheiden zijn. Het geld dat Jerome Ivy stuurt zo nu en dan is een schijntje, ofschoon hij best verdient volgens zijn vrouw. Ik heb hem slechts éénmaal ontmoet en wees hem er toen op dat hij wettelijk verplicht is althans financieel voor zijn kinderen te zorgen — gescheiden of niet. Jerome gaf toen ten antwoord dat hij niet van plan was om kinderen van een ander te onderhouden. Alleen van Jessy, de tweede, was hij de vader. De andere drie zouden elk een andere vader hebben. Ivy begon gelijk te schelden als een furie en gilde dat de oudste ook van hem was, alleen de twee jongsten waren van en ander. Enfin, 't was een gekijf van jewelste, maar als je mij vraagt dan geloof ik dat Jerome dichter bij de waarheid is dan Ivy. Er komen nog altijd allerlei mannen bij haar op bezoek, maar die zijn volgens Ivy stuk voor stuk broers of neven. Ik voor mij geloof dat Ivy er op deze manier een bepaalde bijverdienste op na houdt. Ze wil absoluut niet naar de steun voor financiële bijstand als ze krap zit en dat op zich zelf is in haar geval tenminste al veelzeggend. Zoveel valse schaamte bezit Ivy namelijk niet om geen geld van de gemeenschap te willen aanpakken. Verder drinkt ze als een ketellapper en in huis kan geen blind paard scha doen. Je kunt er altijd van de vloer eten, waarmee ik dan bedoel dat de grond steevast bezaaid ligt met korsten brood, klodders jam, chips, snoepgoed, broken wieners enz. De kinderen "verzorgen" hun eigen maaltijden en eten wanneer ze zin hebben en er wat te snaaien valt.

Ik geloof niet dat Ivy ééns per week een warme maaltijd kookt. Zelf is ze ook zo mager als een lat, maar zolang ze maar genoeg te drinken heeft, schijnt dat haar niet te deren. Ze heeft absoluut geen gezag over de kinderen en ik houd m'n hart vast wat van die peuters terecht moet komen. Ik heb nu, na een jaar, eerlijk gezegd de moed opgegeven dat er iets met Ivy te beginnen valt. Ze luistert amper als je met haar praat en ze vindt zelf dat de kinderen niets te kort komen: Zelf had ze het vroeger thuis lang niet zo goed. Bovendien kreeg ze bijna dagelijks van haar dronken vader een pak ransel, terwijl *haar* kinderen daar geen last van hadden. Eerlijk gezegd, wacht ik op een goede gelegenheid om deze zaak voor de rechtbank te brengen, maar tot nu toe ontbreekt me voldoende bewijsmateriaal. Maar vandaag of morgen valt ze door de mand, wat ik je voorspel!"

Pat's optimistische voorspelling kwam eerder uit dan ze zelf had durven dromen. En ik was nu niet bepaald enthousiast dat ik Ivy's tegenspeelster werd in dit menselijk drama.

Pat was amper twee dagen weg, toen ik 's avonds om tien uur een telefoontje kreeg van de politie in C., waar Ivy woont. "Bent U de plaatsvervangster van Mrs. Woodcuff?" vraagt de agent. Ik bevestig dat. "Ik heb net een telefoontje gekregen dat Mrs. Ivy Webson niet thuis is en dat haar kinderen half naakt door het huis rennen onder de hoede van een dronken man, die op de canapé zijn roes ligt uit te slapen," vervolgt de agent. "Ik kan er wel iemand op afsturen, maar het lijkt me beter dat U mee gaat. Zou dat kunnen?" Ik beloof dat ik zo gauw mogelijk naar het politiebureau zal komen en even later trek ik, verre van opgetogen, de huisdeur achter me dicht. Op het politiebureau maak ik kennis met Constable Bill, waarna we samen op pad tijgen. Bill weet het juiste adres gelukkig, want zelf heb ik nog geen tijd gehad om Ivy met een bezoek te vereren. Het duurt echter lang voordat we het bewuste huis vinden en beiden zijn we verbaasd het huis in volslagen duisternis aan te treffen. We roffelen op de vóór- en achterdeur, maar alles blijft donker en stil. "Die dronken vent zal die kinderen toch niet knock-out geslagen hebben," veronderstel ik ongerust. "We zullen zien," antwoordt Bill grimmig. "Ik heb een loper bij me. Kom mee, we gaan naar binnen." De deur gaat knerpend open en voorzichtig schijnt Bill met zijn zaklantaarn door de kamer. Het blijft griezelig stil en voorzichtig schuifelen we door het vertrek en vandaar naar de keuken. Ik voel me geenszins op mijn gemak en verwacht dat elk ogenblik een klamme hand zich van achteren om mijn nek legt . . . Wie weet heeft die man onze auto gehoord en zich toen vlug verstopt! "Er valt niets ongewoons te bekennen," fluistert Bill. We lopen verder het huis door, voetje voor voetje, bereid op een onverhoedse aanval uit het duister. Pas als we naar boven lopen, dringt het tot me door dat — in zoverre ik het huis heb kunnen bekijken — de woning er vrij behoorlijk uitziet. Het meubilair is tamelijk versleten en brandhelder is het er nu ook wel niet, maar vast staat toch wel dat Pat schromelijk overdreven heeft. Bill begrijpt er ook niets van. "Die vrouw die opbelde had het over een beestenbende, maar dat klopt toch niet erg," zei hij nadenkend. In plaats van boven de kinderen te vinden, vinden we twee opgemaakte bedden en één, waarin kennelijk kortgeleden nog iemand geslapen heeft. Op het zelfde ogenblik horen we een diep, onderaards gebrom omhoog stijgen. Van schrik grijp ik Bill vast. Nu krijgen we de poppen aan het dansen! Een woedend geblaf brengt me tot de realiteit terug. Een hond! In Ivy's huis een hond? Hoe kan dat? Pat had me verzekerd dat Ivy geen hond bezat, want ik ben als de dood voor sommige van die beesten. En nu pas heb ik het zaakje pas door! "Bill," fluister ik opeens gejaagd, "we zijn verkeerd. Dit is Ivy's huis niet. Bestaat niet." "Dat begon ik me ook al af te vragen," bekende Bill vrij sloom. Ook hij was kennelijk nog niet aan een bevordering in zijn ambt toe. "Vooruit, naar beneden," jacht ik. "Straks komen die mensen thuis en stel dat ze ons vinden! Ik overleef het niet. Schiet op!" Holderend en bolderend vliegen we de trap af, terwijl de hond als een bezetene te keer gaat. Pas als we eindelijk buiten staan, durf ik weer wat ruimer adem te halen. Als we veilig en wel weer in de auto zitten, gieren we het uit. "Straks bellen die lui op dat er iemand in hun huis ingebroken heeft," hinnikte Bill en dan moet ik er heen voor onderzoek en vingerafdrukken enz. 't Is mijn wijk!"

Tenslotte zijn we uitgelachen en gaan nu echt op zoek naar Ivy's adres. Achteraf blijkt dat haar huisnummer niet 76, maar 67 is. Wel, vergissen is menselijk. Deze keer vinden we het huis vlugger. Van verre straalt een zee van licht ons al tegemoet. De deur staat half open en we gaan afwachtend naar binnen. Het enige geluid dat tot ons doordringt, is een monotoon, zwaar zagend geluid, alsof er een dikke eik wordt geveld. We stappen de kamer binnen en blijven dan perplexed staan. Het tafereel voor ons tart elke beschrijving. De reuze zaag blijkt een boom van een kerel te zijn, die languit op de bank ligt te slapen met een gelukzalige glimlach om zijn mond als een onschuldig kind. In zijn ene hand omklemt hij een lege wijnfles zoals een kleuter zijn speelgoedbeertje vasthoudt. Om de man hangt 'n sterke alcohollucht en zijn ademhaling gaat zo zwaar alsof hij elke hap lucht uit zijn voetzolen moet halen. De wijnfles deint zot mee op de golfslag van dronkemans roes. De kamer zelf verkeert in een staat van de hoogste opwinding: Het weinige en havige meubilair ligt ondersteboven, kussens en asbakken zijn door de kamer gekeild, lege bier- en wijnflessen liggen in grote getale her en derwaarts verspreid, terwijl een stapel vieze en vochtige kinderkleertjes — schijnbaar om te drogen — over wat laag gespannen touwtjes hangen. Op elke ontkroonde wijn- en bierfles staat met dikke letters te lezen dat hier niet al te lang geleden een orchie van een partij gehouden is. "'k Ben benieuwd waar het span zich momenteel amuseert," vraagt Bill zich af. "Gezien de voorraad alcohol die hier verwerkt is, kunnen ze niet ver gekomen zijn." Bij een nader onderzoek vinden we boven de drie oudste kinderen vast slapend in één bed. Het bed bestaat uit een paar brokken stinkende matras, waar de vulling uit komt en twee dunnen, aan flarden versleten dekentjes. De baby ligt in haar eigen bedje, slapend, maar sliknat en smerig. Ik probeer de kinderen wat beter toe te dekken, als eensklaps een bekende reuk in mijn neusgaten komt. Bier! Ontegenzeggelijk hebben de kinderen ook bier gedronken. Geen wonder dat ze zo vast slapen! We houden krijgsraad. Ik voel er weinig voor om deze slapende kinderen wakker te maken en naar ons kindertehuis te brengen. Maar evenmin lijkt het me wijs om de kinderen alleen te laten onder de hoede van die zaagmachine beneden. Ik bel mijn direkteur op, die aanraadt zelf zolang maar als babysit te fungeren — al of niet met assistentie van de agent. "En probeer wat foto's te maken," verzoekt ze, als ik onmachtig blijk om haar een beschrijving van de kamers te geven.

Bill krijgt permissie van zijn chef om samen met mij de wacht te betrekken. Even later komt een andere agent een fototoestel brengen en gaan wij aan de slag. Als ook dat gebeurd is, blijft ons niets anders over dan de komst van Ivy geduldig af te wachten. Het is tegen half drie als we gestommel en gegichel bij de buitendeur horen. Het volgende ogenblik komt een nog tamelijk jonge vrouw binnen strompelen, op de voet gevolgd door een veel oudere man. "Bent U Ivy Webson?" vraagt Bill. Maar hij krijgt geen antwoord. Ivy kijkt ons zo lodderig en ongelovig aan, alsof ze juist van Mars gekomen zijn. Ze is volkomen beduusd en merkt niet dat haar begeleider zich schielijk uit de voeten maakt.

Ivy is klein van stuk. Haar haar is hoog blond geverfd, haar mond paarsig en haar wenkbrauwen koolzwart. Pas later ontdek ik dat ze haar wimpers blauw-groenig heeft gemaakt. Ze is afzichtelijk in haar opgesmuktheid, maar tevens zo erbarmelijk dat ik er een wee gevoel van in mijn maag krijg. Ze draagt een laag uitgesneden, zwarte jurk, die amper op haar knieën hangt. De hals en de wijde, driekwart mouwen zijn afgezet met een randje wit bont. Eindelijk schijnt Ivy meester van haar zelf te worden. "Wie zijn jullie?" stoot ze uit. Bill vertelt het haar. "Mrs. Woodcuff heeft me nooit verteld dat er een ander in haar plaats zou komen," vervolgt ze dan verontwaardigd, zich hierbij tevens bloot gevend.

"In ieder geval schijnt ons bezoek niet overbodig te zijn," zeg ik kalm, en ik wijs op de rommel en op de slapende "babysit".

"Ik was vanmorgen niet erg lekker," verdedigt Ivy zich en begint dan opeens met een oud lor, dat ze van onder een stoel opdiept, wat sigarenttenpeukjes bij elkaar te vegen. Haar wijde, witomzoomde mouwen wapperen driftig om haar heen. "Span je niet in, Ivy," zeg ik koel. "We hebben wat foto's van je interieur gemaakt. Je bent nu te laat met je schoonmaaksbevlieging."

Als een duveltje uit een doosje, springt Ivy opeens omhoog. Haar ogen spuiten vuur en haar stem klinkt schel en bijtend:

"Je wilt mijn kinderen hebben, hè? Daar zijn jullie op uit. Die andere kakmadam ook al. Wel, je kunt ze krijgen. Alle vier. Er is toch geen huis met ze te houden en hun vader laat ze gewoon verrekken. Hoe kan ik er als vrouw alleen voor zorgen? Ik slaaf en sloof de hele dag en als ik dan eens een avondje uitga, omdat mijn broer jarig is, dan ben ik een ontaarde moeder! Ik mag zeker nooit eens een verzetje, hè? Wij arme sloebers moeten altijd aan het kortste eind trekken. Maar jullie rijden rond in dure sleeën van onze centen. Jullie verdienen geld als water alleen al door andere mensen het leven te verpesten. Kijken of mijn kinderen goed verzorgd zijn! 't Mocht wat! 'n Klacht ontvangen van een mens uit de buurt! Ik weet precies wie dat is. Dat mispunt! Alsof Chuck geen goede oppas is!"

"Maar hij is stomdronken, Ivy!" probeer ik in het midden te brengen. Maar Ivy zwaait afwerend met haar handen. "Chuck dronken! Dat is hij nog nooit geweest. Chuck kan drinken wat hij wil en het doet hem niks. Hij weegt meer dan twee honderd pond!" Er klonk grote bewondering in Ivy's stem. Geen wonder, ze kon zelf niet meer wegen dan 100 pond.

"Dat kan wel zo wezen, Ivy," pareert Bill, "maar vanavond is hij dan toch wel voor de eerste keer dronken. Hij is zo ver heen, dat je hem met geen kanonschot wakker kunt krijgen. En aan zo'n man vertrouw jij je kinderen toe . . ." "Chuck slaapt zo vast omdat hij zich de hele dag een aap werkt voor de gemeentereiniging. Die zit niet de hele dag deftig met zijn handjes over elkaar achter het stuur in de hoop mensen te kunnen bekeuren!" sneert Ivy terug.

Bill en ik krijgen er genoeg van. Ivy windt zich hoe langer hoe meer op en we vinden het zelf onderhand ook wel welletjes. Onze bazen moeten morgen maar verder uitmaken wat er gebeuren moet. Toen we naar de auto liepen, hoorden we Ivy nog razen en tieren.

Een week later kwam de zaak voor. De zitting was stormachtig. Ivy trachtte zich te verdedigen door te zeggen dat Chuck volkomen sober was toen ze hem bij de kinderen achter liet. Maar gezien Chucks strafregister wegens dronkenschap, rijden onder invloed van alcohol en verstoring van de openbare orde, was de rechter niet erg geïmponeerd door deze stelling.

De kinderen werden voor een jaar afgenomen en onder toezicht geplaatst. Toen Ivy de uitspraak hoorde, barstte ze niet uit in tranen zoals ik half en half verwachtte, maar ze draaide zich woedend om naar mijn direkteur en mij en zei bitter en vol haat: "Hebben jullie nou je zin, kwezels?"

Lang bleef deze vraag me bij. Hadden we echt onze zin? In zekere zin, ja. De kinderen zouden nu tenminste een behoorlijke verzorging krijgen. Maar was dat alles wat ze nodig hadden? Hadden ze niet in de allereerste plaats een ouderlijk tehuis nodig, liefst met een eigen vader en moeder? Ergens hadden wij als maatschappelijk werksters gefaald. We hadden Ivy's vertrouwen niet kunnnen winnen. Integendeel. Wij hadden juist haar nijd en haat tegen ons versterkt. Waar lag onze fout? Of lag deze opgesloten in Ivy's eigen jeugd en opvoeding?

"We hebben deze zaak gewonnen, maar ook verloren, Ineke," zei mijn directeur toen we samen de rechtzaal uitliepen. "Ons werk is wel erg moeilijk en . . . verantwoordelijk."

Met Ivy ging het snel bergafwaarts. Ze wilde niets meer met ons te maken hebben. Zelfs Pat, die nog altijd redelijk met haar overweg gekund had, kreeg haar congé. Nu haar kinderen 'afgepakt' waren, had Ivy volledig vrij spel om zich te vermaken. Een jaar later werden de kinderen onder permanent voogdijschap van onze Agency gesteld. In principe konden de kinderen nu voor adoptie geplaatst worden. Maar waar vindt men ouders die vier, of desnoods twee onhandelbare, leugenachtige en wilde kinderen wil adopteren, die in één jaar tijds al drie verschillende pleeggezinnen hebben gehad? Welk echtpaar zou zoveel liefde, geduld en . . . geloof kunnen opbrengen?

In hoeverre zijn deze kinderen nu beter af dan toen ze nog thuis waren, vraag ik me vaak af. "Hebben jullie nou je zin?" hoor ik Ivy weer door de rechtzaal gillen. Ik schud langzaam het hoofd. "Nee, tenzij we de andere, betere en liefdevolle ouders voor deze berooide en verwaarloosde kinderen kunnen vinden . . ."

SPANNING IN DE KAMER

Het gaat er nu toch werkelijk om spannen in The House of Commons. Wie zich de laatste dagen de moeite heeft getroost te lezen wat er in de volksvertegenwoordiging omging, kan zich de onzekerheid, die zich voornamelijk van de Conservatieven meester heeft gemaakt, wel begrijpen. De onberekenbare houding, die zich voornamelijk bij de Social Credit-leden heeft voorgedaan, heeft bij menigeen de vraag doen opkomen, of misschien het kabinet Diefenbaker in zijn laatste stadium verkeert.

De ontwikkeling van de laatste week heeft duidelijk gemaakt, dat Mr. Diefenbaker niet meer op de Social Credit groep in zijn geheel mag rekenen. Dit betekent, dat indien opnieuw een motie van wantrouwen zou worden ingediend, waarbij de Liberalen samen met de Socialisten voor stemmen en waarbij Social Credit-ers zich van stemming onthouden of met de oppositie meestemmen, de huidige regering ten val zal zijn gebracht.

De leider van Social Credit, Mr. Thompson heeft nu verklaard, dat indien het parlement geen constructieve vooruitgang kan maken in de eerstvolgende weken en indien het politieke gemanoevreer onder de partijen aanhoudt, het dan beter zou zijn de zaak aan het volk voor te leggen en een nieuwe verkiezing te houden. Hij legde er de nadruk op dat zijn partij er niet op uit is om een nieuwe verkiezing in de hand te werken, maar hij is van gevoelen dat zulk een verkiezing beter zou zijn dan een half verlamd parlement, waarin de zaken van het land niet naar behoren worden behartigd.

De huidige regering vertrouwde dat zij, dank zij de steun van Social Credit, zou kunnen aanblijven, maar dit vertrouwen is danig geschokt toen op Dinsdag 6 November bleek, dat Social Credit zelf niet meer één lijn volgde. Niemand, zelf niet de leider van Social Credit, wist hoe de leden van zijn groep stemmen zouden. Dit bracht niet alleen confusie in de Social Credit-groep zelf, maar ook onder de Conservatieven, die nu niet meer wisten of zij het overleven zouden of niet. Van Conservatieve zijde werd dan ook druk uitgeoefend op Social Credit om de regering toch te blijven steunen. Dit keer heeft het geholpen: er waren juist genoeg Social Credit leden, die de regering hun steun gaven, maar het was op het kantje af.

Terugziende op hetgeen plaats vond, zijn de leider en de plaatsvervangend leider van Social Credit blijkbaar tot het gemeenschappelijke besluit gekomen om herhaling te voorkomen. Mr. Thompson verklaarde dat hij genoeg heeft van dit spel en dat zijn fractie er niet meer aan mee zal doen. Dit is iets nieuws in The House of Commons. Het is nog niet voorgekomen, dat een oppositie bij voorbaat reeds zegt, niet aan een stemming over een motie van wantrouwen te zullen meedoen. Maar Mr. Thompson is ervan overtuigd, dat hierdoor de New Democratic Party wel haast gedwongen zal worden de huidige regering te steunen, omdat deze partij evenmin is geïnteresseerd in vroegtijdige verkiezingen. Hij denkt zelfs aan de mogelijkheid, dat dit standpunt de Liberalen er van zal weerhouden hun pogingen om de regering ten val te brengen voort te zetten. Mr. Thompson realiseert zich, dat deze taktiek ook wel eens zou kunnen leiden tot een val voor de regering, doch hij beschouwt dit risico niet groot.

Er zijn echter verscheidenen in Ottawa, die van mening zijn, dat Mr. Thompson zich vergist, en dat de Liberalen en de Socialisten hem wel eens een verrassing zouden kunnen bezorgen. De Liberalen hebben duidelijk genoeg te kennen gegeven, dat zij er op uit zijn het Kabinet naar huis te doen zenden. Zij zijn van mening, dat deze regering niet juist regeert en daarom weggezonden moet worden. De NDP heeft te kennen gegeven, dat zij haar mensen niet kan dwingen tegen hun overtuiging in te stemmen, hoewel de partij helemaal niet gebrand is op nieuwe verkiezingen op dit moment. Zij zullen stemmen zoals hun dat juist voorkomt. Indien dit de val van de regering tengevolge heeft, dan zijn zij bereid de consequentie van hun houding te aanvaarden.

Er is geen wet, die een lid van het parlement dwingt te stemmen. Indien de Social Credit leden niet willen stemmen, dan kunnen zij rustig op hun plaats blijven zitten. Dit houdt dan natuurlijk in, dat indien Mr. Thompson en Mr. Caouette menen wat zij zeggen, het einde van de regering Diefenbaker in zicht is. Dit is niet alleen een somber vooruitzicht voor de Conservative Party, maar ook voor de Social Credit zelf. De laatste Liberale overwinning in de provinciale verkiezingen in de provincie Quebec, waarbij Lesage zulk een meerderheid verwierf, is stellig geen voorteken, dat Quebec weer bereid is dezelfde waardering voor Social Credit op te brengen als zij op 18 Juni van dit jaar hebben gedaan.

Oranjekalender 1963

Als gewoonlijk is ook nu weer de Oranjekalender een der eerste, die zich voor **het neiuwe jaar komt** melden. Deze maandkalender geeft bijzonder mooie foto's van het Nederlands Koninklijk gezin. De netto opbrengst komt ten goede aan tal van kinderen die extra zorg nodig hebben. Pro Juventute, die deze kalender uitgeeft, probeert zulke kinderen te helpen, in samenwerking met de ouders en met eerbiediging van hun levensovertuiging.

Voor het eerst verschijnt deze kalender nu geheel in kleuren. In een rijke verscheidenheid van grote kleurenfoto's toont de kalender U alle leden van het Koninklijk gezin. De typografische verzorging is zeer goed. Hartelijk aanbevolen.

De prijs is f 2.90 plus portokosten. Bestellingen kunnen worden gericht aan: "Pro Juventute", Postbus 7101, Amsterdam, Zuid II, Nederland.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements ...... $ 3.00
Engagement-announcements ...... $ 3.00
Marriage and anniversaries ...... $ 4.00
Notifications of death ...... $ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢

For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Born:

The Lord has taken: and the Lord has given
a daughter
ALBERTENA PAULA
to
Mrs. Huls and the late Rev. Albert Huls.
Charles David.
Janet Alice.
Nov. 8, 1962.
50 Riverside Apts.,
Brantford, Ont.

Engaged:

LUBBIE VELTMAN
and
ALARD BANGA
R.R. # 1, Consecon, Ont.
R.R. # 3, Carrying Place, Ont.

D.V. Vrijdag 14 December 1962 hopen onze geliefde ouders en grootouders
HENDRIK VAN ROOYEN
en
GEERTRUIDA FREDERIKA ANDRIESSEN
hun 40-jarige echtvereniging te herdenken.
St. Catharines, Ont.
305 Schot Street.
Hun dankbare kinderen en kleinkinderen:
Harmelen, Holland:
H. van Rooyen Jr.
F. van Rooyen—Koning.
St. Catharines, Ont.:
A. Smith.
T. Smith—van Rooyen.
N. de Rooy.
E. de Rooy—van Rooyen.
J. van Rooyen.
I. van Rooyen—Jonker.
A. van Rooyen.
En kleinkinderen.

Zo de Here wil hopen onze geliefde ouders en grootouders
S. B. JANSEN
and
G. JANSEN—BOEINGA
op 7 Dec. a.s. de dag te herdenken dat ze voor 35 jaar in het huwelijk zijn getreden.
Dat ze nog lang gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen.
Rexdale, Ont.:
Keimpe.
Scarboro, Ont.:
Jelle & Willy.
Kingston, Ont.:
Ingrid.
En kleinkinderen.

Op 1 Dec. a.s. hopen onze ouders D.V.
ALBERT HARTHOLT
en
RIEMKJE HARTHOLT—VAN SCHEPEN
hun 30-jarige echtvereniging met ons te herdenken.
Dankbaar voor God's rijke zegeningen ons in hen geschonken.
Brampton, Ont.:
Annie Broekema—Hartholt.
Dick Broekema.
Owen Sound, Ont.:
Bonne Hartholt.
Nellie Hartholt—van Laren.
Albert Walter,
Owen Sound, Ont.:
Stien Hartholt.
Olga Irene Hartholt.
464 - 2nd Ave. West,
Owen Sound, Ontario.

A CHRISTMAS GIFT SUGGESTION

L.P. RECORD WITH ENGLISH AND DUTCH SACRED AND SECULAR SONGS OF THE CHRISTIAN CHOIR 'NEW LIFE' ST. CATHARINES

Only $ 3.98

ORDERS AVAILABLE THROUGH
Mr. G. Bennink
22 Northdale Drive
St. Catharines, Ont.

Op 12 November mochten wij met onze geliefde ouders
A. BENNINK
A. BENNINK-BAKKER
het heugelijke feit herdenken dat zij 30 jaar geleden in het huwelijk zijn verbonden.
Dat de Here hen nog lang voor elkaar en voor ons mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.
Bill en Agnes
(Patricia, Alfred)
George en Ann
Arnold en Tina
(Alan)
Albert
Jintje
R.R. 1, Vineland, Ontario.

Zo de Here wil hopen wij met onze geliefde ouders
HINDERIENS VAN DER LAAN
en
ALIDA JOHANNA VAN DER LAAN—ZAAGSMA
op 25 Nov. 1962 te gedenken dat zij 25 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.
Hun dankbare kinderen en kleinkinderen:
C. Atsma—van der Laan.
G. Atsma.
Lida.
E. Hogeveen—van der Laan.
A. Hogeveen.
Ricky.
Hendrik van der Laan.
Ottawa, Ont.

On December 1st, 1962 we hope to celebrate the 30th anniversary of our dear parents
LIPPE CATHERINES DE HAAN
and
TJITSKE DE HAAN—VAN SCHEPEN
Their happy and thankful children wish them much happiness in the future.
Grand Rapids, Mich.:
Lippe and Ina.
Stien and Hans,
granddaughter
Wilhelmina (Helen).
Kitchener, Ont.:
Trynie de Haan.
Hamilton, Ont.:
Bonne de Haan.
Owen Sound, Ont.:
Harold de Haan.
Grand Rapids, Mich.:
Rolina de Haan.

God nam tot Zich onze Zoon en Broer
EGBERT,
op de leeftijd van 17 jaar.
Ps. 103 vs. 8.
Clinton Ont.:
W. Kolkman.
J. Kolkman—Gerrits.
Elora, Ont.:
S. Dijkstra—Kolkman.
K. Dijkstra.
Clinton Ont.:
W. Kolkman
en verloofde.
J. Kolkman.
R.R. 1, Clinton, Ont.,
11 November 1962.

Ontvingen wij 10 Juni j.l. uit Holland het bericht dat onze lieve Moeder was overleden, thans 1 Nov. overleed onze lieve Vader, Groot- en Overgrootvader
WILCO BOONSTRA,
84 jaar oud zijnde.
We mogen geloven dat ook hij is ingegaan in de rust die er over blijft voor het volk van God.
2 Kor. 5 : 1.
Fam. J. Vander Wal.
227 Charlton Ave. West.
Hamilton, Ont.

The Garden in the Gulf

Opportunity knocks again.

75 Acre, clear, more land available. Potato district, new barn 86 x 32, new henhouse 40 x 20, nice home, $10,000, on pavement.

170 Acre, 140 clear, modern house. Barn nearly new 65 x 28, 6 miles to Town, on pavement, $11,500.

Thriving General Store in Village. Dealing in feed, hardware, self-serve groceteria. Very good retail meat trade, gas-pumps, new store 30 x 32, slaughterhouse with walk-in freezer, warehouse with walk-in cooler for meats 20 x 30, pighouse, etc. Very good home, 3 bedrooms, bath, modern kitchen, furnace. 10 miles to Town, in excellent farming area, paved crossroads. (Aged owner.) Excellent opportunity for anyone knowing the meat business, 1962 turnover over $100,000. Net profit $12,000, price $21,000. Appr. $10,000 down. 6% on balance, terms to suit.

Box 1182
CHARLOTTETOWN
Prince Edward Island.

Na 4 weken terug in Nederland nam de Here nog onverwachts van ons, na een kortstondige ziekte, onze lieve, zorgvolle Moeder
Mrs. THOMAS MULDER,
op de leeftijd van 88 jaar.
Ps. 118 : 7 (berijmd).
We mochten deze zomer nog 6 maanden van haar tegenwoordigheid genieten in Canada.
Namens de familie in Canada:
Waterdown, Ont.:
Fam. K. Tigchelaar.
Mt. Pleasant, Ont.:
Fam. P. Vandertuin.

The Christian Reformed Ladies' Aid "Deborah" of London, Ontario wishes to express their sincere sympathy with their member Mrs. D. Hibma in the sudden death of her daughter
SANDY
May the Lord be a comfort and strength to her and her family.
Mrs. G. Bouma, pres.
Mrs. J. M. Devries, secr.

$ 5,000 down

Vraagprijs $ 23.000.

114 Acres farm, best land, grote schuur, varkenshok, stenen huis. Deze farm ligt in het beste gedeelte van Zuid-Ontario, dicht bij Woodstock.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

GIRL, 16

desires a job, preferably in a store in the Hamilton, Ont. district. For more information call Hamilton 383-5144.

Dairy Farm, 205 Acres

Over 11 cans milkquota. Barn with stable cleaner, silo unloader, bulk-tankcooler, large drive shed, 3 car garage, 12 roomed brick home, modern conveniences. Located 12 miles from Oshawa. Price $45,000 with $12,000 down.

Contact:

John F. DeWith, Realtor
at NEWCASTLE, ONT.
Phone 3341.

LEADING LITTLE ONES TO GOD, by Marian M. Schoolland. This book will serve as an invaluable guide for Christian parents who desire to teach their little ones about God. $4.30

A RECIPE FOR A MERRY CHRISTMAS, by Handel H. Brown. Develops a pattern on recipe, for celebrating the Christian festival. $2.75

QUESTION 7, by Robert E. A. Lee. An exciting novel of conflict and intrigue in communist East Germany. $3.25

As long as the last.

Dertig jaar in de greep der Jehova-Getuigen, W. J. Schnell, van $2.95 voor $1.95

Het Ooievaars Gericht, bij Arjen Miedema, van $1.80 voor $0.95

SUK'S BOOKHOUSE
47 North St., St. Catharines, Ont.
Phone MU 4-2035

PRIVATE SALE

2 Bedroom Clapboard Bungalow with Carport on ⅓ acre of land. 2 Miles West of Christian Reformed Church. Carries 70 dollars on one long term mortgage. After 6 — 792 Burnhamthorp Road East, Cooksville, Ont.

The John Knox Memorial Christian School of Fruitland, Ont. is in need of a fifth
TEACHER
immediately. Please send applications to the secretary: Mr. J. De Kok, Vinemount P.O., Ont.

The Jarvis Canadian Christian School Society will be in need of
A TEACHER
for Grade 3 by Jan. 1, 1963. Please send applications to the Secretary Mr. A. Norg, R.R. 4, Hagersville, Ont.

Wil of kan een vereniging of particulier een Hollandse Vrouwenvereniging helpen aan
BIJBELSTUDIEBOEKEN
tegen vergoeding?
Schrijf s.v.p. aan no. 1544 % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ontario.

MARRIED MAN

34 years old, needs work, part- or full-time. Has considerable experience in the following types of work: Bookkeeping: Journals, Accounts payable and receivable. Correspondence: Dutch and English. Copywriting: Dutch and English. He will be calling on the Dutch-Canadian trade in the Niagara Peninsula at least once a month. Any type of work will be considered. References available. Phone or write J. Wynia, 57 Wellington St., St. Catharines, Ont. Tel. MU 2-3338.

BARRIE AREA

Homes, Farms, Acreages, Lots, Summer Cottages and Businesses.

28 ACRE FARM

With 50' x 150', 2 storey cement block barn, 4 years old — presently housing more than 6,000 laying birds. Ideal for hogs, poultry farming, etc.

4 Bedroom, brick home, with modern conveniences. Tractor and equipment included in the price of $ 20,000 — or best offer.

Write, wire or phone
AARN KLOOSTERMAN
representing

Harold Forster & Co.
REALTORS - 98 Bayfield St.
BARRIE, ONT. PA 6-6453

HOUSE AND GREENHOUSE

3 bedroom brick home with large kitchen and large livingroom, in very good condition. Garage and greenhouse 25' x 40'. Lot size 105' x 125'. Asking $ 14,500 with $ 3,000 down. Write or phone

John Voortman
Real Estate
580 UPPER JAMES ST.
HAMILTON, ONT.
or evenings at JA 8-5772.
WE NEED MORE FARMS AND LOTS TO SELL.

Zeer goede Dairyfarm met Melkcontract
2 huizen, vee en machines te koop

Deze farm is prachtig gelegen, dicht bij de industriestad Welland en slechts 2 mijl van Chr. Ref. Church.

Over 100 acres zeer vruchtbaar land, terwijl er bovendien nog 55 acres in huur zijn, welke huur kan worden overgenomen. Het eerste huis heeft 5 slaapkamers, mooie huiskamer, ruime moderne keuken, badkamer, heet en koud water, centrale verwarming, basement, en garage. Het 2de huis is momenteel verhuurd.

De goed onderhouden barn is voorzien van stanchions & waterbowls en heeft een nu gevulde grote opslagplaats voor hooi en stro. Er is een aparte graanschuur en varkensschuur.

De veestapel bestaat uit: 26 prima melkkoeien, 7 grote pinken waarvan enige in kalf, 10 kalveren onder 12 maanden oud en 1 PURE BRED BULL.

De maandelijkse melkcheque varieert tussen $ 900.— en $ 1100.—, dus gemiddeld ongeveer $ 1000.—.

De machinerieën bestaan uit: 1 prima tractor met zo goed als nieuwe front-end manure loader, manure spreader, 3-furrow plough, seeddrill, hay-baler new, hay & grain elevator, side-delivery rake, 3-section harrow, roller, graderblade, rubber-tired wagon, trailer,cultivator, hammer-mill, 2 milk-coolers, milking machines complete, and other small tools. The new combine can also be included in the sale. Plenty of hay, straw, seed and feed.

De eigenaar heeft geen opvolger voor zijn bedrijf en wenst daarom te verkopen. Dit is een goede gelegenheid voor een vakman farmersgezin met één of meer zoons.

Prijs $ 65.000.—. Gevraagd downpayment $ 18.000.—. Hypotheek van $ 47.000.— verkrijgbaar à 5½% met gemakkelijke afbetalingen.

Desgewenst kunnen wij U helpen met het gedeeltelijk financieren van Uw downpayment.

K. KRAAY, Real Estate Broker
KANTOOR 13a KING STREET, ST. CATHARINES, ONT.
Huisadres: 2 Juliana Crescent, telephone WE 4-1813.

REISBUREAU
Vliegtuig - Boot - Bus - Trein
Cruises - Rondreizen - Hotels
Verhuur van auto's
Reizen op crediet
O. K. JOHNSON & CO., Limited
TORONTO, 697 Bay St., EM 6-9488
BARRIE, 107 Dunlop E., PA 6-6525
SARNIA, 131 N. Front, ED 6-6169

Sundayschool Teachers

This year we have again a wonderful selection Sunday-school books for intermediate ages.
Various teachers bought their supply already and expressed their enthusiasm.
If you have not received our catalogue, send for a free copy at once.

CHRISTIAN BOOK CENTRE
ANTON LAMMERS
36 Longwood Rd. N.
Hamilton Ont.

Luxueus mooi ... elegant en charmeus als het Oude Wenen ... met een keuken voor koninklijke smaak ... met ingetogen bediening door mensen die de kunst van continentale beleefdheid verstaan ... met genotvolle muziek. Diner muziek van 6—9 n.m. Geen extra kosten. Geen minimum. Telefoon EMpire 3-4041.

Inderdaad, dit is Toronto's befaamde restaurant met ongekende gastvrijheid in de ongedwongen atmosfeer van een voorbijgegane eeuw. Indien een honger moet worden gestild of een dorst moet worden gelest ... hier in de Raadskelder wacht U een buitengewone kookkunst in de romantische charme en warmte van de oude wereld. Perfect voor lunches, diners en banquets. Gelieve te bellen EMpire 3-4041.

... waar U de authentieke Alpen omgeving in de echte Zwitserse omlijsting vindt in een genotvolle combinatie van het oude met het nieuwe. De Swiss Bear, waar diegenen samenkomen, die iets aparts wensen voor het avondeten ... tegen een achtergrond van fonkelende muziek.

THE WALKER HOUSE
AAN DE FRONT STREET
BIJ DE YORK STREET — TORONTO

---

98 Acres Dairyfarm met Melkcontract te koop

Deze farm is gelegen aan hoofdweg, slechts 1 mijl van de stad Port Colborne, dichtbij Ref., Chr. Ref en Rooms Katholieke kerken.

Prima dubbel woonhuis met 2 badkamers, 2 keukens, 4 slaapkamers, gas-furnace, heet en koud stromend water, garage enz. Zeer goed onderhouden barn, met stanchions & waterbowls, melkhuis met bulk-cooler, flinke opslagplaats voor hooi, stro en graan en andere bijgebouwen. Silo.

20 stuks vee, waaronder 15 melkkoeien en 5 stuks jongvee.

De landbouwwerktuigen en andere machines zijn in prima conditie: Tractor, disc, 3-furrow plough, 7-ft. power mower, side rake, hay-baler, manure spreader, 2 rubber-tired wagons, cultivator, seed-drill, hay-elevator, roller, harrow, cornplanter, 2-units milking machine, bulk-cooler of 21 cans, and all small tools. All hay, straw, seed & feed.

Melk-cheque momenteel ongeveer $ 450.— per maand en kan worden opgevoerd.

Deze mooi gelegen farm wordt zeer voordelig aangeboden voor $ 33.000.—. Gevraagd downpayment $ 8.000.—. Hypotheek verkrijgbaar à 6%.

Indien U geïnteresseerd bent, wacht dan niet, maar kom deze farm eens bezien.

K. KRAAY, Real Estate Broker
ST. CATHARINES, ONT.
Kantoor 13A King St. Huisadres 2 Juliana Crescent. WE 4-1813.

CHRISTIAN CC COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 34, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

I Never Saw God

The following story is told about Louis Pasteur, the great bacteriologist and father of prevention of disease by inoculation. He was alone in his laboratory one day, bending low over his microscope studying something very intently. One of his students entered the room, but when he saw the great teacher he quickly stopped short. Just then, however, Pasteur lifted his head, asking, "Yes, what is it?" The student apologized for his intrusion saying, "Excuse me, Sir, I thought you were praying." Turning to his microscope the scientist answered, "I was!", indicating that he was reading God's book of nature. In it he saw God.

Now that was an interesting answer.

But hard to understand.

Where did God loom up within the field of the microscope?

Ages before the time that Pasteur gazed at the infinitesimally creatures, king David beheld the evening skies and in the boundless spaces he saw God and sang: *The heavens declare the glory of God and the firmament showeth his handiwork.* But I have spied the skies and they are eerily silent, far away, never communicating.

I have wandered through the world. God's world . . . ? I have never met him. Only the fateful forces, the senseless cycles.

I have beheld the nations. His nations . . . ? Only destructive doom, the works of wretchedness.

I have seen the people. God's creatures . . .? Where is the God who tolerates the hospitals boarded with pain, the crying grief of the crippled, the mute resignation of the mentally ill, and the masses moving aimlessly, hoping, aspiring, grappling, groping, crushing.

I have seen the achievements of the mighty. The laboratories, the libraries, the supermarkets, the skyscrapers, the stock exchange. It all moves without God, systematic, efficient, frantic, a crazy machinery.

If there is a God, why does he not speak? Why not beam forth his light?

God and the universe: an impossible combination.

And the light came and the word was spoken.

Long ago and ever since. My eyes had to be opened to see that light and my ears to hear that word. For it militates against everything that is within me. That light came from the Cross of Calvary from "the dying form of One who suffered there for me". That word sprang from the Son of God who had become flesh.

He reveals to me that seeing I was blind and hearing I was deaf. He points to a broken relationship between man and God, caused by my sins. He shows me that from that breach with God there resulted the shattered fragments of a once-harmonious world. But He also tells me that God so loved the world that He gave His only begotten Son that whosoever believeth on Him should not perish but have everlasting life. In that Son, our Lord Jesus Christ, God picks up the broken strings of this world in which we live, because his blood has drenched the soil that bears the human race, taking away sin and guilt.

Now I know that there is purpose in my life. I know that God incorporates it all in His plan: the good and the evil, the overwhelming and the minute. Nothing is excluded in the completion of that great salvation.

The amazement remains, but the problem has lost its perplexity. I place it in the hands of God. Satan rages, sin goes rampant, but Christ has won the battle. His suffering, his loneliness, his poverty and his death which He died for me, have taken the sting of God-forsakenness out of my every hardship. God works His own terms and conditions. He molds, He purifies, He prepares, He rules.

Have you seen Him in the maze of this world's madness? You cannot escape Him. He will irresistably pursue you. Until you see Him too.

I must learn to see His hand everywhere. The microscope and the telescope trace the greatness of the Master. The newspapers confirm that God writes His book of history.

(Rev.) Louis Tamminga

Only the trained ears of a musician-craftsman can perfect the voice of a Steinway before it leaves the factory.

MONARCHS OF THE MUSIC WORLD

by Francis Lyons

When radio murmered through its first crystal into American homes in the '20's, the sound of the parlor piano faded to a faint tinkle.

But now the lids are up again, for the radio and television, encouraged people to make their own music again. Today millions of people are at the keyboards and piano popularity is hitting a new peak. During the last five years, more pianos were moved in Canadian and American homes than any time since 1927. Keyboards all over the land are getting a workout by fourth-grader to grandma, learning or knowing a fine way to treat their pianos.

That's why these monarchs of the music world, many of them family treasures generations old, have to be built to take it, and remain in one piece . . . and in tune.

In fact, the total pull on the fully tuned strings of a modern grand piano is almost 35,000 pounds!

The secret of strength in these musical miracles? Hearts of cast iron and the skill and craftmanship of generations. Although the outside trimmings of a piano can raise the cost astronomically, the only sensible test of a good piano is its sound. Piano makers know this, and so they take as much care with the innards of their popularly priced models as they do with the highest priced concert grands.

Yet, a piano can be an elaborate and expensive piece of furniture as well as something on which to rap out "Chopsticks" when the mood moves you.

For example, in 1887, millionaire Henry Marquend had Steinway & Sons build him a $ 40,000 piano. What made it so expensive? The frames weren't made of gold — nor the strings silver. They were of the same quality as the regularly priced piano.

But the outside! Especially designed by a noted British artist; decorated with ivory, mother-of-pearl, silver, semi-precious stones . . . and the finishing touch, "The Wandering Minstrels" painted on the lid by Sir Edward Poynter. The instrument took five years to complete. Years later, at an auction, this sumtuous piano brought $ 80,000, making it the costliest piano in the world. Today it stands in the lobby of the Martin Beck Theatre in New York.

An oil millionaire had his piano case trimmed with gold — with likenesses of his children's faces carved on the arms. The top lifted, revealing an oil portrait of his wife.

One of the most unusual pianos in the world is the property of the American people. It is in the White House, presented to President Franklin D. Roosevelt in 1938 by Theodore Steinway. In her recent television tour, Mrs. Jacqueline Kennedy showed it to the nation. The instrument is supported on three gilt eagles and the sides of the case are covered with depictions of America's musical heritage . . . a Virginia reel, a spiritual singer, a New England barn dance, a chanting Indian and a crooning cowboy.

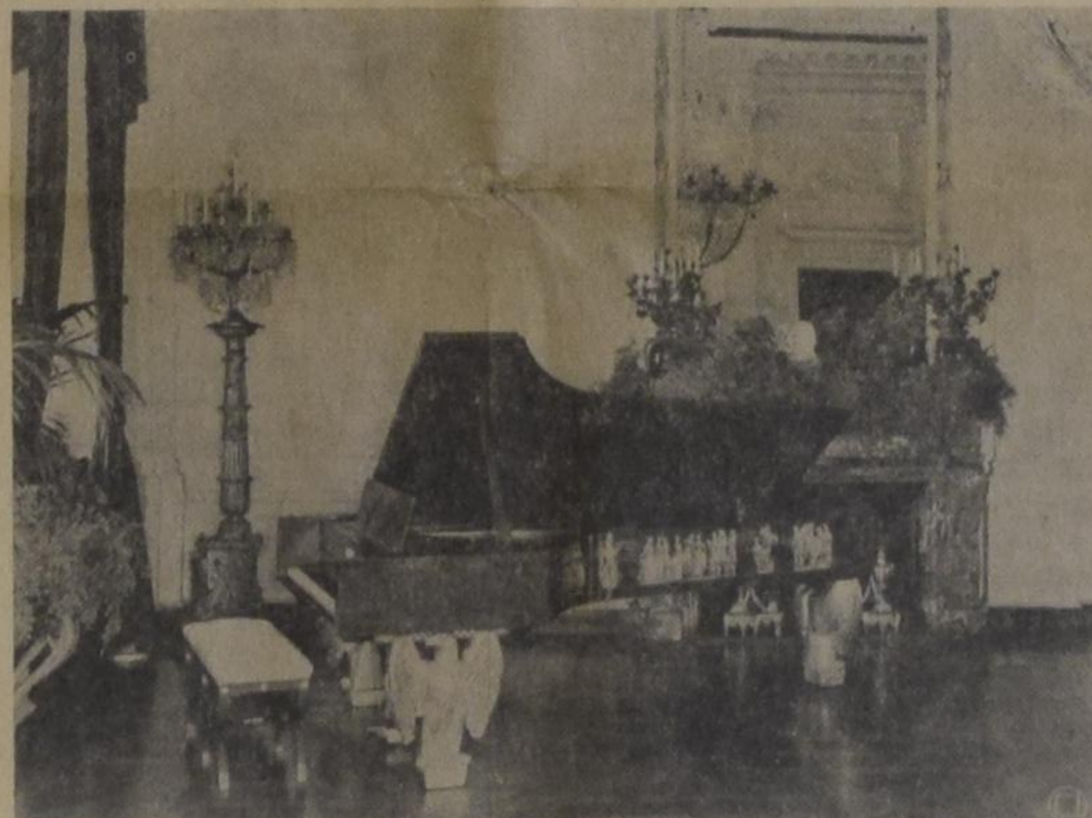
Kings, emperors, sultans and shahs spend small fortunes for elaborately designed pianos but the expense is only skin deep. Underneath the lid of standard piano cases millions of "just plain folks" are getting the same quality and workmanship as the world's royalty.

There are about 12,000 pieces of wire, wood, felt and buckskin in a modern Steinway grand. The sturdy heart of the piano is its cast iron frame, weighing about 190 pounds. Inserted in the frame are the hitchpins and tuning pins, which hold the 240 strings.

Whether it's a $ 7,500 concert grand or one of its less expensive baby sisters, no short-cuts are taken in making the sounding board. Thin strips of spruce are fused into a resonant whole. Bridges of maple and ribs of pine are glued to the sounding board in giant presses. More than 8,000 intricate parts of the actual playing action are shaped and fitted. After measuring and sanding, the sounding-board and frame are fitted to the rim, forming an inseparable trio.

Giving a piano the proper voice is one of the most creative operations in piano making. Musician-craftsmen spend hours, sometimes days, cocking trained ears over a new piano instrument. A screw turned here, a bit of metal, wood or felt shaved here, until just the right tone is achieved.

It's the thousands of finishing touches that make the difference. Michel Angelo put it this way: "Trifles make perfection, and perfection is no trifle."

The White House Steninway was chosen by Franklin D. Roosevelt in 1938.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

Attention please!

In the first issue of November problems 34 and 35 appeared. It was mistakenly said that the solutions should be sent in separately. Your editor supposed that 34 and 35 should appear in October and was surprised that they came out in the next month. Now it should be understood that all problems in the November issues belong together. You have plenty of time to send in your solutions, namely, until the 20th of December. After that date the solutions to the problems 34—39, with the ladder will be published.

SOLUTIONS TO THE 11TH SERIES

Solutions of 31, 32 and 33

No. 31 (Loyd): Sorry that this was a misprint. The black Queen at KR1 should be a white one. Although a few contestants found the solution, the problem had to be cancelled.

No. 32 (Artz): 1. R-QR3 (stops the black Pawn). If the black King takes the Rook, the Knight mates by N-B2; after KxB mate follows by 2. KxP and after K-R4 the QB mates by B-B3. Very interesting.

No. 33 (position): 1. RxR ch, RxR; 2. N-K7 ch, RxN; 3. Q-B8 ch, BxQ; 4. R-B8 ch, R-K1; 5. RxR mate. If after white's second move black plays differently, he loses his Queen and certainly the game.

THE LADDER

Ladder after the 11th series

Points: 31 zero, 32 three and 33 three.

1. **W. Wilms, Lindsay. WINNER!** (68)+3+0=71
2. H. Geerlof, Smithville (36)+3+3=42
3. K. Bylsma, Iroquois (31)+2+3=36
4. W. Triemstra, Ottawa (26)+3+3=32
5. J. Prins (I), Lacombe (18)+3+3=24
6. A. Guillaume (I), Toronto (12)+3+3=18
7. W. F. Stokdijk, Old Barns (8)+3+3=14
8. E. H. Langendoen, St. Catharines (7)+3+3=13
9. G. Duiker, Barrie, new, welcome! 1+1= 2

For the second time no solutions were received from A. J. Klein (62) and A. Boers (11). Would you send me word whether you want to stay in our club or not?

Mr. W. Wilms of Lindsay is the third winner, who reaches the top. Our hearty congratulations. The editor will send you a prize. You have one point left to begin with next time at the bottom of the ladder.

Because our problems can be published every other week it is better to set the goal somewhat higher. All present and future contestants will have to reach at least 90 points before they will be presented in our paper as winners. Keep that new goal in mind, tell others about this contest and do your best.

Number Twenty-one of a Series

THE SCREWS ARE TIGHTENED

by Ineke Parlevliet

A few days after his arrival in Waterdam, Uncle John had gone back to Arnhem to try to get some more clothes. It was a hard trip and his borrowed bike did not permit him to take much back with him. Now he went again. At the end of the day he came back, empty handed.

"What happened?" the others asked him surprised. "Did your bike break down?" But when they saw Uncle John's face, they knew something worse had happened. Immediately he exploded:

Those thieves! Those sly and sneeky, rotten Nazi's! They are stealing everything! Everything! The town is in ruins . . . It is terrible. You hardly recognize your own city. But that's war. But this . . . Those villains! They have set up a complete organization to rob the houses, and when I say rob, I mean rob. They don't steal furniture, clothing, linen etc., but even stoves, beds, toilets, bathtubs, carpets . . . everything. One truck picks up chairs in a street, another truck, beds, etc. When I came to our house, which is still in tact, a couple of those Mofs just carried our bedroom suite into a truck. I was stunned and told them that this was my house and my belongings. They gave a big laugh. "Your house! Ha! Ha! We have recaptured this city and now everything is war booty. The Führer gave it as a present to the people in Germany!"

I could not even get as much as a safety pin out of the house. There just are no words for it . . . And that's why we all had to be evacuated, it's as plain as daylight. But they cannot do that! I am not going to accept this . . . !" Uncle John raged on and on and the others with him.

They all still had to learn that they were going to accept much more from the Nazi's. They just had no choice.

October 1944

Life was changing more and more in Waterdam. The schools were closed. Mainly because all the public buildings were used for the evacuees, but also because of a lack of fuel. Rita and her seventeen years old cousin Annelies were all the time busy in one of the school buildings, where about 200 evacuees had found shelter. A great part of these families came from the slums in Arnhem and even in peace time they would have been in need of social assistance. There were not many people left in Holland who could boast about a well-filled clothes closet, but the rags these people were clothed in seemed only fit for the garbage can. Many of them did not have one pair of shoes left and they walked on wooden soles with straps of old material on top. Most were dirty and too lazy to wash themselves daily. Although soap was scarce — and of very poor substance — this was no reason to ignore its presence completely. Children of all ages and sizes ran undisciplined through the building in great numbers, causing trouble and damage. They had nothing to play with and being bored stiff, they invented their own games based on wartime principles. Fighting, lieing, stealing and mischief were the ingredients of their games. Physically the children were poorly cared for. Pale, skinny, dirty, not half dressed and with long, often uncombed hair, they were pitiful representatives of their once so beautiful city. Without exception the heads of these children were covered with lice. The laziness of their parents, combined with the lack of cleaning items, warm water, decent underwear and clothing was the cause of the successful multiplication of this vermin. Something had to be done about this.

Rita and Annelies volunteered with several other girls to tackle this problem. To avoid monotony the girls took turns in doing the several jobs involved. Rita and Annelies worked together. Two days a week they played with a special age group of the children, two days they were busy with scurf-combs and petroleum to clean the heads of the girls and the other two days they worked with the parents of the children and tried to teach them the elementary knowledge of "room" keeping, sewing, knitting etc. A drive had been set up to collect toys for the children, knitting wool and pieces of material for the women and clothing for all. The mothers were encouraged by the volunteers to knit heavy socks for their youngsters, but unfortunately the result was far from stimulating. So Rita and Annelies often took some knittingwork home for finishing. Their days were filled to the brim and the girls were happy to be of some use.

One day Rita came home with a request, which she presented with much hesitation during dinner time.

"A couple of days ago I met an old couple in the school," she started. "They must be close to eigthy. They are very nice people and neat, too. Really an exception compared with the rest. For their age they seem pretty healthy, although they are frail. They never complain, but I know that they feel very unhappy in the school. They miss their own home more than any one of the others. They took their cat along, but since cats are not allowed in the school, one of the girls took him home. They are very upset about it. They don't belong in the school, but Mr. Walden, who is in charge of the whole building, told me that this couple is too healthy to go to a hospital, while on the other hand it seems almost impossible to find a private home for them with some family . . ."

Mrs. Van Dongen looked at Rita. She knew her oldest daughter well enough to understand her hidden question. She did not answer right away, but sighed. Two more people in her home? The house was now already filled to capacity. And why should *she* take this aged couple in? After all she had already an extra family of seven . . . There were still many houses left, which were much bigger and whose occupants were even too miserable to give up one of their rooms. But then . . . complete strangers had offered refuge to her husband during the past two years. Suppose everybody had kept his door locked for him, where would he be now? Moreover, Dolf stayed with people he hardly knew before, close to Waterdam, as it still was too dangerous for him to live at home permanently.

"I don't know, Rita," she answered finally. "I'll have to discuss it with father. I am not sure that we can spare another room . . . It almost seems impossible." But Rita had it all organized already. "If we can get hold of a bed and mattress — and I am sure that we can somewhere — we can turn the study room into a bed-living room for Mr. and Mrs. De Hoog. If it becomes too noisy for them downstairs, they can retire in their own room."

"I will talk it over, Rita, and see what can be done."

Rita was satisfied. Father would be all for it, she was sure.

A couple of days later Mr. and Mrs. De Hoog moved in with the Van Dongens and their relatives. The old couple was moved to tears when they saw the small, but comfortable room, which would be theirs for the time being, but Mrs. De Hoop wept openly with joy when an hour later Grizzy, their cat arrived to make his home at the Van Dongens, too.

(To be continued.)

Hi Neighbours!

Have any of you taken advantage of the open season for hunting certain kinds of wild game? Pheasants, for instance, ducks, geese, whatever the law allows. At this time of the year there are still to be seen some of the famous V's made by migrating birds. This has always been a mystery to the cleverest mind, the instinct of these birds to make that trek over oceans and land to their destination. Nature is full of mysteries of this kind and although the atheist will subscribe it all to evolution, this process had no need of improvement From the day of creation birds must have migrated and they have never found need to change this habit in any way. It always amazes me how man will try to prove that this mystery and in consequence the beauty of God in creation is nothing more than slow development. It is claimed that the first bird — an Archaeomis — was a prehistoric bird living 150 million years ago. It was related to the reptiles. Modern birds still show their reptilian descent by leg scales and some internal structural features (I have quoted this statement from an encyclopedia). They claim that the gradual change from reptile (snake) to bird involved internal changes and the developments from scales to feathers. The forelimbs became wings for flying, the body was balanced between the two legs. The mouth became toothless and acquired a hard beak. The eggs became covered with a hard shell The heart devolped four chambers, and naturally this creature learned to fly. No one saw this changeover and no one can explain successfully why so many snakes remained snakes and did not develop into birds, and why have birds remained as they were, beautiful and useful for centuries. Why have they stopped developing? Who was it in the evolutionist's opinion who decided when a swallow must remain a swallow and a nightingale when his song had reached perfection? If one wishes to be truly amazed at the Creator's power and providence, he should read about birds, their habits, their behavior and their variation in size, color, song and way of life. Many books have been written and today it is possible to view them at closer range thanks to the high-powered cameras. We can hear them in their natural habitat and have their songs and sounds explained by naturalists and bird lovers, who have been able to put these exciting sounds on records. Listening to it you can imagine yourself in a quiet forest, with the birds so close you can touch them.

God has given birds to every country in the world, in tropical forests, in most parts of the Temperate Zones, in the Arctic areas and in at least part of the Antarctica. Few birds are found worldwide, perhaps the Osprey is the only one. The largest number of birds is found in the tropics. In Equador for instance there are reported to be over 1500 species of birds in an area of about 75,000 sq. miles. According to a prominant ornithologist, Ernst Mayr, there are about 8,600 species of birds in the world.

Modern ways of living have done much to hinder the increase of the bird population. More ground is needed for homes, industrial sites and highways and often preferred habitats of the birds are destroyed. Marshes are drained, where many birds began life. The newest danger is the widespread use of poisonous sprays against ants, crop pests and beetles that spread Dutch Elm Disease. Our beloved robins are suffering from this last spray especially. The spray used on trees is washed down into the earth where it is taken by earthworms. These hold it in their bodies but the robin who largely lives on earthworms is often killed by the poison they contain.

The seasonal migration of birds has puzzled scientists for many years. The causes are one of the greatest mysteries of nature. Many amazing facts have been learned about migration through bird-banding. The movement of birds is not a casual thing. The trek from winter to summer homes and from breeding grounds to winter feeding grounds is done with clocklike precision, and the route is taken with such accuracy that it never varies. Even young birds, unfamiliar with the route are known to have followed the same directions as other birds of their species.

Most large birds migrate by daylight, but the majority of birds travel by night. Amazing records have been set by birds during migration. The Arctic Tern is the champion long distance flyer, he travels about 22,000 miles round trip from Greenland to Antarctica and back again. Most of his year is spent in flying. The Golden Plover covers nearly that many miles, with the Bobolink taking 3rd place with a round trip of 14,000 miles each year. A ruby-throated hummingbird flies 500 miles nonstop in one night.

Peregrine Falcon, or Duck Hawk is the fastest known bird, he can travel up to 80 miles an hour for short distances. Most birds cover from 100 to 200 miles in a single flight, averaging 20-50 miles an hour. They usually fly no more than half a mile above the earth.

When you make a study of birds or read some of the books written about them, you are surprised at the various and interesting nests they build. Each bird has its own particular way and uses its own type of material to construct it. From a very simple cup, laid on the ground to an intricate bottle-shaped nest hanging from a branch. One of the most fascinating nests ever discovered is made by a small Tailor-bird, so called because he sews leaves together to form a pocket, suspends it among branches and builds her nest inside. Again we see God's wisdom and power displayed by these characteristics of each individual bird. A robin will never make a nest on the ground, but every meadowlark will. Every young Baltimore Oriole will build his nest the same way when he sets up housekeeping with his little mate. He doesn't run to mother for instructions, when the Red winged blackbird wants to have a place to lay her young. Some nests are so well made they can be seen many seasons in the winter time when leaves have fallen to protect it from view.

Every individual bird instinctively builds the nest his parents had without ever watching another of his family do so.

A popular hobby in many countries of the world is bird watching. It has become more so in the last 20 to 30 years. It can be done anywhere in the woods and fields, on the seashore, in city parks and even on vacant lot in built up areas. The only things that are needed are an interest in birds, a few leisure hours, a pencil and notebook and a pair of good binoculars.

Bird watchers often go out in groups and the information gathered by these bird lovers is very valuable. They may study a species of birds or special aspects of their life, the way they make their nests, their care of the young, their diet or any number of things.

It is better to watch quietly in a certain spot than to move about. It is a good idea when watching or taking pictures to have a simple cover in which to hide. Most people who enjoy this hobby belong to clubs in their hometowns. Hundreds of these clubs have been formed in North America. Magazines on birds are the Audubon Magazine, written by members of the Audubon Society, The Wilson Bulletin, The Auk and The Condor.

The singing of birds has given pleasure to human beings ever since Creation. It may be that man began to compose music after having listened to their lovely song.

The males do most of the singing in order to attract their mates. For this reason their songs are fuller and lovelier during the mating and breeding season than at any other time of the year. Singing to the birds is a form of courtship. As such they do not realize how much pleasure they give to men, nor do they know that they set us a wonderful example of praising their Creator with the talents He gave them. Perhaps if humans listened more often to the songs of the birds, they would live a little closer to their Creator.

Your Neighbour

Migratory birds at a famous sanctuary in Kingsville, Ont.

Dr. P. Y. DE JONG — REV. F. GUILLAUME
D. R. KOOISTRA — Dr. P. G. SCHROTENBOER

Timely Topics

JAZZ

BACKGROUND NOTES.

1. *Music and Cuture.* Jazz is a kind of music and belongs as such to culture, not to creation. Creation is God's handiwork; culture is man' s. According to Gen. 4:21 Jubal was *"the father* of all such as handle the harp and organ". He was the father of the orchestra. A father is more than a director. Man discovered that he had the ability to make music by using certain instruments, instruments with strings and hollow pipes. Percussion instruments like drums were discovered at a later time.

2. *Culture and Religion.* Whereas our whole life is religion and thus service of either the true God or an idol, it follows that culture always reflects religion. Any culture, and as for that, any cultural product or activity springs either from the true religion or from a false religion.

Culture is man's privilege and temptation. It is significant that Jubal, Cain's descendant, obtained the fathership of the instrumental music. Man uses art against God's curse instead of unto repentance and conversion. The same happened later with regard to knowledge. The *liberal arts* were according to the original Greek concept the arts for the free, for those who had spare time. But, in the time of the Renaissance and even more in the days of the French Revolution, they are considered to be the *liberating* arts: they will deliver man from all superstition and limitation (sin). The temptation of culture is therefore that man assigns to her the role of the Saviour.

Yet, this does not imply that culture as such is to be condemned. Jubal was not the only father of culture, Adam was the father of poetry (Gen. 2:23) which also is part of culture. God Himself has given to man the cultural mandate (Gen. 2:15, 19, see also Ps. 8). Culture according to God's revelation is not man's saviour, but man's task of obedience. Culture is not a man-made gospel, but it should always be man's response to God's mandate or command.

3. *The norm of music.* In dealing with music as with any other form of culture we should always be critical. We must ask: "May I as a Christian appreciate this kind of music or this particular piece of music?"

God has laid down the norm in Philip. 4:8: "Finally, brethren, whatsoever things are true, whatsoever things are honest, whatsoever things are lovely, whatsoever things are of good report: if there be any virtue, and if there be any praise, think of these things" — it is good to re-read these words before you go out.

There is music of which it can be said: "Professing themselves to be wise, they became fools" (Rom. 1:22), "God gave them up to uncleanness through the lusts of their own hearts" (Rom. 1:24) and "they which commit such things are worthy of death" (Rom. 1:32).

THE OUTLINE

1. *The History of Jazz.* First of all, Jazz is not negro music, but Afro-American music. Basic is its rhythm (the drums and other percussion-instruments, like empty tins). Secondly, we should mention the coon-songs, American folksongs. Thirdly the old spirituals, sung according to African rhythm and simplified English texts. Fourthly the marsh-music of the southern States of the U.S.A. ("Dixie-land"") with a French and partly Spanish background. Fifthly, the blues, the popular, sad songs in which the American negro tells about the troubles and misery of ol' Jim Crow.

Jazz music originated in New Orleans about 1900 and became famous in Chicago about 1920. Important representatives are Jelly Roll Morton, a Creole, who created the piano jazz-style, King Oliver and Louis Armstrong, cornet-players etc.

One critic calls Jazz "cataclysms (earthquakes) in sound", an other said that jazz fans think that "better than bad music". However, not all critics are so negative in their judgment. What do you think of this: "Jazz is the result of energy stored up in America" (George Gershwin) or: "Group improvisation is reserved for the jazz age" (Aaron Copland).

Try to give examples of different kinds of Jazz. What is the difference between "hot" and "cold" jazz? Modern jazz is characterized as a thirst for freedom, irrationalism and individualism. Grossman mentions also "playfulness". Do you agree? The white man is more responsible for modern jazz and swing music than the negro. Can you say about your mother: "Mamma don't allow no drummer man in here" i.e. no jazz in the house? Some parents maintain that jazz is something which came out of the jungle, is primitive and acultural. It is said to reflect the sphere of the tavern, plays rough with sexual and sensual feelings, compels to wild dances, and is only ugly and superficial.

Why do so many youngsters appreciate and even love modern jazz? Can Philipp. 4:8 be applied to this appreciation or is it just fashion, a sacrifice to the gods of this age?

A little poem states:

"It's goin' to be hard to-night:
Chosing between King Cole and King Jesus.
You dont hear King Cole always
But King Jesus unto eternity;
King Cole comes to town only once
King Jesus is always there;
Let's listen to King Cole
Let's have fun: long live the fun."

State what you think about the problem discussed in this poem. Dr. Rookmaker characterized "rock an' roll" as a dance on the brim of hell. According to him this music makes no attempt to beauty. Its sense is its senselessness.

2. *How to make this essay.* Go to the library. Read the Encyclopaedia Britannica on Jazz, Blues and Ragtime. The *Oxford Companion to Music* also has good articles. Listen to records with different kinds of jazz. Try some of 1920 and compare them with "rock an' roll". If you have time you could also study about "spirituals" — Maybe later on we will give an outline on these. For further study I recommend Rudy Blesh: *Shining Trumpets, a history of jazz and* A. Lomax, *Mister Jelly Roll.* In a good Public Library you will find more literature.

Begin with the history of jazz. If you could play some records, you could give examples of different kinds of jazz. Conclude with answering some of the questions in the outline and with the motivation of your appreciation.

The Book that You Should Read

DAVID BRAINERD, BELOVED YANKEE,

Written by David Wynbeek, Published by Eerdmans Publishing Co., 242 pages.

Reviewed by Mrs. C. Witt.

It is a pity that so many of us know so little about one of America's first missionaries to the Indians. But his diaries and journals have been edited, printed and preserved for us and the reading of them has done much to spur missionary activity. Great has been the influence of the young man in New England who burned out his life as a missionary to the Indians in Colonial America.

Among his friends and fellow ministers were Jonathan Edwards, George Whitefield, Aaran Burr, Sr., and many others. Jonathan Edwards first compiled and edited David Brainerd's dairies in 1748. These personal diaries as edited by Edwards, however, leave much to be desired as an organized account of the life of this great missionary.

The author of the book I wish to review, "David Brainerd, Beloved Yankee", is David Wynbeek. He is greatly interested in biography and especially in the history of Colonial America and the development of the American Church. He has given us a remarkable story of this hero of faith, of his godly dedication and personal struggle to live close to God, as well as of his earnest effort to bring the Indians to a saving knowledge of the Christ.

David was born in the house his grandfather, Daniel Brainerd, had built a half century earlier, on April 20, the Sunday after Easter, in the year 1718. His parents died when he was only 13 and he and his brothers and sisters were left to shift for themselves. He was a religious and serious boy and spent much time reading the Bible and such books as Pilgrim's Progress and Baxter's Call to the Unconverted.

In September 1939, he entered Yale. He was quite discouraged at first because the boys were not as studious and earnest as he thought they should be. This made his first year at Yale a hard one. In addition, an epidemic of measles broke out and David became very ill. Then he began spitting blood. His friends shuddered because tuberculosis had taken several of David's relatives. It was at that time that David wrote in his dairy, "that he had no disturbing fears of death at all."

When he was convalescing among the quiet scenes of his childhood, an event occurred which was very important in his life. It was the Great Religious Awakening in New England, ushered in by George Whitefield. His preaching was dynamic and people dropped their work to ride miles to hear him. David Brainerd responded immediately to the warmth of the Great Awakening. The revival swept through the Yale student body and David soon became a leader. Professor Clapp, however, was far from pleased. David was watched closely and finally was expelled from Yale. He was deeply hurt and in the course of the next years he returned several times, pleading re-admission, until finally the president ordered him arrested if he came back to the campus again.

David was taken in by a godly pastor, Jedediah Mills, who encouraged him to continue preparing to be a minister to God's people. It was then that he wrote in his diary, "I want to wear out my life in His service and for His glory". And that is just what he did. He became a missionary to the Indians of New York, New Jersey, and Pennsylvania. He was called several times to serve as pastor of large, organized congregations, but he chose rather to preach to the Indians of the frontier. For six years he rode on horseback from village to village, preaching whereever and whenever any would listen to him. His body became worn out and sometimes he was so weakened with exposure to the weather, with coughing and fever and pain that he wrote in his dairy, "Oh. God, it would be easier to lie down in the grave."

On the inside cover of the book by Wynbeek a map has been printed showing the routes he commonly travelled and the places where he often preached. This I found very helpful in tracing his journeys from place to place. Sometimes he lived in a crude hut on the edge of a village — but he often had no place to call his own. He was always welcome at the homes of his ministerial friends and often preached for them to repay their kindness to him. He prayed much for a revival among the Indians. And a revival came! Hundreds of Indians turned to the Lord and were baptized, confessing their sins and accepting Jesus Christ as their Saviour. They adored the missionary who was always ready to help them.

One of the homes David Brainerd often stopped at was that of Jonathan Edwards. The young daughter in this home, Jerusha, became David's sweetheart. She wrote him letters and supported him with her prayers. There was a time when David contemplated marriage, for he longed greatly for his own home and a family. But his body became more and more frail, his coughing more severe, and he realized that the joy of a home and family were not for him.

At the age of 29 David became very ill and he went to the home of Jerusha Edwards — to die. Jerusha knew that tuberculosis was contagious but she cared lovingly for him until he died. His last words were, "Jerusha, if I thought I should not see you and be happy in another world, I could not bear to part with you . . . We shall spend a happy eternity together." Three months later she was buried beside him.

David Brainerd, Belover Yankee, is not a novel — it is a digest and commontary on his dairies and journals. It traces both his life and his thoughts. In this way the author has succeeded remarkably in giving a connected story of Brainerd's life and works. It gives us a good picture of the soul-struggles of a great missionary — his moments of dejection and despair as well as those of joy and thankfulness. It also recreates for us something of the spirit of the times in which Brainerd lived and the events which influenced him to live a life of service, self-denial, and sacrifice such as he did.

The inscription on his gravestone describes him simply, yet quite accurately:

"A Faithful, Laborious Missionary to the Stockbridge, Deleware and Susquehana Indians".

But on Jerusha's headstone the stonecutter chisled the words people had so often heard from his lips:

"I shall be satisfied
when I awake
with Thy likeness."

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Aangenomen
naar Hills, Minn. J. G. Kruis van Peers, Alta.

Beroepen
te Jarvis, Ont. W. Feenstra van Woodstock, Ont.

te Georgetown, Ont. J. Joosse van Dresden, Ont.

te Orangeville, Ont., Rev. H. J. Kwantes te Ingersoll, Ont.

te Den Haag (Moerwyk), Ned.: Rev. A. B. C. Hofland van Sarnia II, Ont.

Bedankt
voor Chilliwark en Agassiz, B.C. R. Wildschut of Lansing, Ill.

AMBT NEERGELEGD

Rev. Lloyd van der Heide, voorheen predikant van de Collingwood Ont. Chr. Ref. Church, heeft ontslag gevraagd als predikant in de Chr. Ref. Church. Rev. Van der Heide kan zich niet langer verenigen met de Drie Formulieren van Enigheid. Naar we vernemen is de praktijk der doopsbediening een der redenen die leiden tot de ontslagaanvrage. Verwacht wordt dat Rev. Van der Heide zal overgaan naar een andere denominatie. Hij heeft de Chr. Ref. Church juist twee jaar als predikant gediend.

BENOEMD

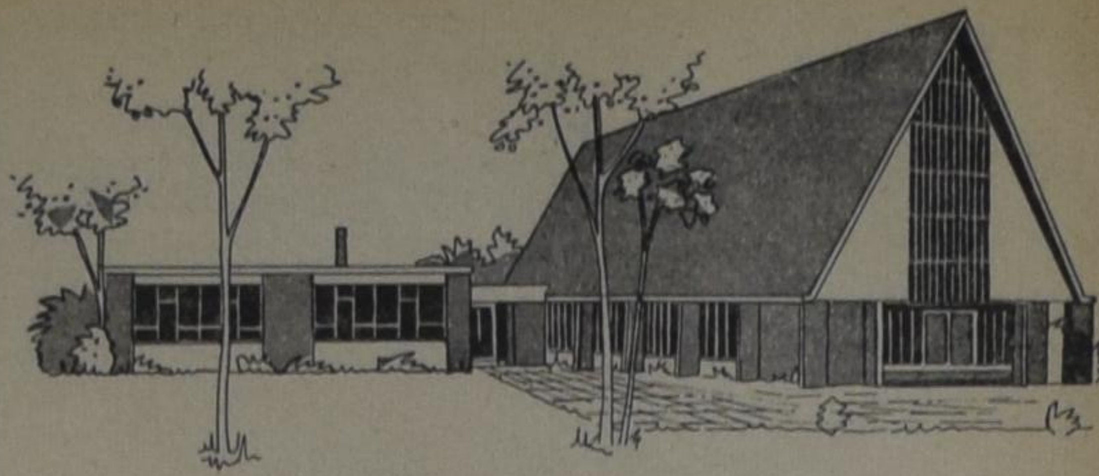
Mr. J. Veldhuis, voorheen predikant in de United Church en die vanaf Febr. 1962 werkzaam was als Minister of Evangelism in de Chr. Ref. Church in Chatham, is thans benoemd als Stated Supply in de kerk van Blenheim, Ont.

NETH. REF. CONGREGATION
(Geref. Gementten)

Beroepen
te St. Catharines, Ont. A. Vergunst van Rotterdam C.

CAN. REF. CHURCHES

Bedankt
voor Neerlandia en Barrhead, Alta,. W. Vis van Buitenpost, Nederland.

Rehoboth Christian Reformed Church of Toronto

Ver in het Westelijk deel van Metropolitan Toronto, ten Westen van Highway 27 aan de Burnhamthorpe Road, is een nieuwe Christian Reformed Church verrezen. Midden in een uitgestrekt gebied waar de plannen, er verschillende suburbs te bouwen, nog maar zeer gedeeltelijk gerealiseerd zijn, is deze kerk gebouwd. De gemeente, die tot nog toe Annette Church heette, had bijna tien jaar lang een houten huurkerk in gebruik aan de Annette Street. Na lang en voorzichtig overleg werd in December 1958 besloten grond te kopen 6 á 7 mijl naar het Westen, de naastbijzijnde plek waar de grond voor de draagkracht der gemeente betaalbaar bleek. Bij de steenleggingsplechtigheid op 14 Juli kreeg het gebouw de naam van Rehoboth Church.

Op Zondagmorgen 4 November werd in een officiele eredienst de bijzonder fraaie en tegelijk doelmatige kerk in gebruik genomen. De velen die deze dienst hebben bijgewoond, zullen wat daar geschiedde niet licht vergeten. De preek over het woord Rehoboth uit Izaaks geschiedenis (Gen. 26: 22) vormde het centrum van de samenkomst, opende wijd perspectief van Izaak naar Christus en naar Zijn kerk in het Nieuwe Testament. Nooit zullen we het anders mogen zeggen: De Here heeft plaats voor ons bereid. De dienst des Woords werd voorafgegaan door een dankgebed, dat aan het begin van de dienst was gesteld, aanbidding voor wat God had gegeven, en een gebed, kort voor de preek, waarin gevraagd werd of de Here deze kerk in Zijn dienst wilde stellen. De gemeente nam in dat bidden deel door een aantal keren gezamenlijk ootmoedig te vragen, "Wilt Thou use this church". Het koor zong op dat gebed het Amen. Aan het einde werd gebeden voor velerlei nood, beeindigd door het Onze Vader, gezongen door het koor en meegebeden door de gemeente. In grote dankbaarheid en blijdschap beleefde de gemeente dit aangrijpend begin.

Op Maandag 5 November werd een feestelijke avondsamenkomst gehouden. De aanwezigheid van de Reeve van de township Etobicoke tot wiens gebied de kerk behoort, van de Nederlandse consul, van de Rev. Ralph J. Bos, die vroeger als home missionaris grondleggend werk voor de gemeente had gedaan, van vele predikanten en afgevaardigden, ook van buiten de Christian Reformed Church, zette luister bij tot dit feest. Vele goede woorden werden gesproken. Kostelijke geschenken werden aangeboden door allerlei verenigingen en organisaties, binnen de gemeente werkzaam. Het koor verleende belangrijke medewerking. De bekwame architect, Mr. Carl Kruschen sprak bij de sleutel-plechtigheid over de religieuze achtergrond van de kunst. Ernst en luim wisselden elkaar pleizierig af. De Rehoboth Christian Reformed Church heeft met de ingebruikneming van haar nieuwe gebouw en lokalen een wondermooi begin gemaakt.

'N MOOI WERK IN 'N PRACHTLAND

door Rev. J. GRITTER.

(20)

HEIMWEE

"Wel, Mrs. — hoe gaat hetnu?"

De immigrante woont in een aardig huisje niet ver van London. Haar man werkt bij de boer in een mooie stal vol prachtig vee; hij voelt zich wel aardig thuis, maar de vrouw kan nog niet wennen: haar hart gaat nog steeds terug naar Nederland.

"Och, dominee, het is nog niet veel beter."

Ze kijkt dominee doordringend aan: "Als er morgen in London een schip naar Nederland was en ik moest erheen kruipen, dan kwam ik er wel."

"Ja, maar daar is geen schip."

"Nee, dat weet ik.

Later wordt het wel beter, maar eerst had ze het maar moeilijk.

Het doet me denken aan een vrouw op een geheel andere plaats. Ze vertelde van haar wederwaardigheden. Tenslotte zei ze: "Ik heb die eerste zes maanden wat afgeschreid, maar ik ben er nu over heen."

Op zekere avond is er dienst in de woning van een oud-immigrant die zijn huis gastvrij geopend heeft. We trachten de mensen te voeden en te steunen met het Woord des Levens. Na de dienst blijven we nog wat praten. Kom, we moesten nog maar wat zingen! Wat psalmen en wat liederen, tot ere van God. Men is nog zo kort hier, als vanzelf stelt iemand voor het Wilhelmus te zingen. Uit volle borst, met kracht, wordt het gezongen. Maar dat wordt een van de vrouwen te machtig. Ze is nog maar heel kort hier. Haar man met de kinderen werken op het land, maar zij zit in een bovenwoning, moet beneden koken, de keuken delen met een Italiaanse, waarvan ze geen woord kan verstaan .... het is moeilijk. Bij het zingen van het Wilhelmus barst ze in tranen uit: was ze maar weer in Nederland. Later krijgen ze een eigen woning en wordt het wel heel wat gemakkelijker.

Ergens in het Westen van Ontario woont een gezin bestaande uit vader, moeder en vier jongens. Vader en de jongens gaan er elke dag uit, moeder is thuis. Ze is wat bedeesd, kent de taal nog niet, de buren halen haar ook niet aan, ze zit maar dag aan dag alleen. Dat is nu al ongeveer een jaar zo. Dan krijgt dominee bericht: Mrs. — moet naar het hospitaal. Naar het hospitaal? Wat is er aan de hand? Maar zo gauw mogelijk gaan zien. Als dominee komt is ze gereed om te gaan. Er is ook een buurvrouw. "Bent U de dominee?" vraagt ze. Nu, ze is gekomen om een bekentenis af te leggen. Zij en de andere buurvrouwen hebben dit vrouwtje verwaarloosd. Ze waren zo druk, hadden er geen erg in dat ze niet wel was. Nu ze naar het hospitaal zal gaan zien ze plotseling in hoe ze haar hebben laten zitten. Nu hebben ze berouw. Ze is gekomen om dit te zeggen. En laat haar nu gerust gaan: de buren zullen wel zorgen voor haar man en kinderen. Goed zo, ze gaat naar het ziekenhuis.

Na een paar dagen komt dominee haar opzoeken. Aan een verpleegster vraagt hij: "Hoe gaat het met onze Dutch lady?" "O", is het antwoord, "haar mankeert niets; de dokter kan niets vinden, het is zeker heimwee." Straks staat dominee bij het bed. Ze is wel blij dat hij komt, maar heeft niet veel te zeggen. Maar recht op het punt af gaan. "Zeg me eens, heb u heimwee naar Holland?" Dan komen de tranen. Ja, dat heeft ze. In Holland woonde ze dicht bij haar zusters; geregeld kwamen ze bij elkaar koffie drinken; het was daar zo gezellig; ze hadden zoveel aan elkaar. Hier zit ze dagen lang alleen. Zo kan het niet.

In de gang komt dominee haar man tegen. Hij is vol belangstelling: "Heb u m'n vrouw gezien? Wat denk u van haar?" Dominee neemt hem even terzijde. "Uw vrouw heeft heimwee."

"Zou u dat denken?"

"Ik weet het, ze heeft het me pas zelf verteld. Ik wil u goede raad geven. Uw vrouw moet daar weg waar u nu bent, ze moet onder eigen mensen wezen. Ik weet wat. Niet ver van ons staat een klein huisje te huur. Het is klein, maar het kan, daar hebben eerder immigranten in gewoond. Ga met me mee, dan huren we dat huisje, u brengt uw huisraad daarheen, straks komt de vrouw thuis, dan komt ze onder eigen mensen en kan ze geregeld naar de kerk, enz."

Nu dat is goed. Hij gaat mee, het huisje wordt gehuurd, na een dag of wat trekt hij met zijn jongens daarin. Inmiddels brengen we de vrouw aan de pastorie. Daar komt een bed voor haar beneden, ze moet maar doen zoals ze zich gevoelt. Geleidelijk komt ze weer op de been, begint een beetje werk te doen. Als een bloempje gaat haar leven weer open. Wanneer de man eens komt kijken zegt hij: "Ik ken m'n vrouw niet meer." Met een dag of wat is ze thuis, met Gods hulp komt ze er bovenop.

Zijn het alleen vrouwen die hiermee hebben te kampen? Wel vooral vrouwen, maar toch niet uitsluitend.

Op zekere dag kom ik in London thuis. Daar is een teder mannetje bij ons aangekomen. Hij is eigenlijk Rooms Katholiek, maar hij heeft hulp nodig en we willen hem niet wegsturen. Hij kan lassen. Mooi, dat komt wel van pas. We gaan samen naar een plaats in London. Ja, ze kunnen wel een lasser gebruiken. De baas tracht wat met de immigrant te praten maar hij spreekt hoegenaamd geen Engels, is erg zenuwachtig, kijkt maar naar mij. Ik tracht hem aan het praten te krijgen maar hij durft niet. De baas ziet er tegenop om met zo iemand te beginnen. Neen, het moet maar niet. We gaan samen naar St. Thomas, waar ik een plaats weet. Dezelfde geschiedenis: de baas wil wat van de man weten, maar hij kan niets zeggen, ziet maar naar mij. Uitslag: niet nodig. Op de weg terug naar London wordt hij erg stil. Straks komen we thuis, ik ga naar boven, hij gaat naar beneden in het basement, waar zijn bed staat. Ik hoor hem heel niet. Maar eens kijken . . . Daar ligt hij voor zijn bed. Voor hem staat de foto van zijn vrouw en kinderen in Nederland. Als hij mij ziet barst hij in tranen uit: "O, dominee, ik zie ze nooit terug, nooit van m'n leven. O, o, o!"

"Nou, komaan, jonge, zo moet het niet. Niet de moed opgeven. Komaan, de vrouw heeft een kop thee klaar. Met mij mee naar boven. We vinden wel wat."

Inderdaad vindt de fieldman na enkele dagen een geschikte plaats in een fabriek. Enkele jaren later gaat de telefoon. Aan het andere eind is onze lasser. Herinnert u zich mijn naam nog wel? Ja, zeker. En hoe gaat het? Best. Vrouw en kinderen zijn ook hier, hij heeft goed werk, alles is fijn.

Heimwee, verlangen naar het heim (huis, home) is inderdaad een wee. Daar kan men aan sterven. Wel een wonder iets: een reis naar Nederland is in veel gevallen een probaat middel; als men enkele jaren weg geweest is, is men daar ook niet meer thuis, is men toch maar liever hier. Kan dat niet, dan maar bedenken: alles is onder Gods voorzienigheid; geen medelijden met zichzelf hebben; ga er niet bij zitten, tracht u maar bezig te houden; niet stijf zijn: laat u door anderen helpen; bovenal: zoek uw kracht bij God.

(Wordt vervolgd.)

Lutheranen sponsor voor eerste refugees uit Hongkong

(ICN) — De toestanden in Hong-Kong vormen nog steeds een ernstige aanklacht tegen de vrije westelijke landen. Zo nu en dan kan men berichten in de bladen lezen over de onmenselijke toestanden die daar ontstaan, doordat er steeds meer mensen trachten de hel van Communistisch China te ontvluchten en in Hongkong de vrijheid te vinden. Ofschoon in Hongkong, zowel door de regering als door verschillende kerken zeer veel wordt gedaan om de ellende van deze opeengehoopte mensenmassa's enigszins te verzachten, heersen er nog verschrikkelijke toestanden. Verleden jaar kwam het zover dat de **regerings-autoriteiten** van Hongkong zelfs enige **duizenden vluchtelingen** terug moest zenden, omdat de toelating van nog meer mensen eenvoudig ontoelaatbaar moest worden geacht.

De Verenigde Staten hebben ook ditmaal weer bijzondere maatregelen genomen om een extra **aantal** van deze Chinezen toe te laten boven het jaarlijkse quotum, dat slechts 205 **bedraagt.**

De Lutherse Wereld Federatie heeft in samenwerking met enkele Lutherse Kerken in Amerika nu plannen gemaakt om 300 van deze chinese refugee-gezinnen, tesamen meer dan 1200 personen, onder deze regeling te doen emigreren **van** Hongkong naar de Verenigde **Staten.**

L.W.F. bericht uit San Francisco dat daar in **October de eerste vier** gezinnen uit China waren aangekomen, die onder deze nieuwe wet emigreerden. Drie van hen, tesamen 19 personen, waren **christelijke gezinnen**, die door de Lutherse organisaties waren geholpen. De Lutherse Wereld Federatie verschaft een lening voor de reiskosten, terwijl de gezinnen in Amerika werden opgevangen door de immigratie dienst van de Amerikaanse Lutherse Kerken.

Deze initiatieven verdienen alle lof. Maar men vraagt zich af, waarvoor de gezamenlijke vrije landen en de christelijke kerken van de gehele wereld geen maatregelen nemen op veel groter schaal. Het moet toch mogelijk zijn **ervoor te zorgen dat het voor de autoriteiten** van Hongkong nooit **nodig is ook** maar één enkele ellendige, die aan haar poorten de vrijheid zoekt, **terug te wijzen.**

DE KRACHT VAN HET GELOOF

(ICN) — De Nieuw Zeelandse zendeling Roy Orpin, die **werkzaam** was in Noord-Thailand, **werd in** mei van dit jaar door rovers neergeschoten en stierf enige dagen la**ter in een ziekenhuis. Zijn jonge** vrouw Gillian Orpin schonk 3 weken daarna het leven aan hun eerste zoon. De brief die deze vrouw uit het ziekenhuis schreef is ontroerend door de kracht en de blijdschap van het geloof die boven alles uitklinken.

Juist deze kracht en deze blijdschap die zij onder zulke uiterst **moeilijke omstandigheden** mocht ervaren zijn oorzaak geweest dat zij nog sterker is gaan voelen haar opdracht tegenover "de millioenen over geheel Thailand die om hen te troosten in hun verdriet niets anders kennen dan hun afgoden."

HOLLAND LIFE ACHT JAAR IN CANADA

Op 15 november 1962 was het acht jaar geleden dat **Holland Life** Insurance Society Ltd. — **het Canadese** bedrijf van **'s werelds oudste** levensverzekeringmaatschappij: de Hollandsche Societeit van Levensverzekeringen N.V. Anno 1807 — haar werkzaamheden in Canada begon.

Het verzekerd bedrag is thans $ 60.500.000, hetgeen een toename betekent van meer dan 10% vergeleken bij 1961. Het premie-inkomen steeg met 17% en bedraagt nu $ 880.000. Het hoofdkantoor is in Toronto gevestigd in het "Holland Life Building", 1130 Bay Street en er zijn acht bijkantoren in de provincies Ontario, Quebec, British Columbia en Alberta.

In de eerste jaren groeide de portefeuille voornamelijk door de grote invloed van immigranten uit Nederland. De laatste jaren kenmerkten zich echter door een belangrijk geringer aantal nieuwe immigranten en bovendien deed zich een stijging voor van naar Nederland terugkerende polishouders. In alle gevallen kon ononderbroken voortzetting der verzekeringen worden aangeboden, omdat het momenteel ook mogelijk is vanuit Nederland in dollars te betalen. Hiervan maakt echter slechts een klein percentage van de polishouders gebruik. Het merendeel converteerde hun dollarpolis in een guldenpolis, waarbij men belang profijt trok van de jaren dat men in dollars verzekerd geweest was.

Dat het verzekerd bedrag van Holland Life niettemin ieder jaar een gezonde toename vertoont, is het gevolg van het feit, dat geleidelijk aan meer vaste voet verkregen wordt in Canada, waar Holland Life een uitstekende naam geniet.

RESULTS SUMMER HOLIDAY CONTEST

(Continued from last week)

HEREWITH CONCLUDES THE LIST OF RESULTLS FROM THE SUMMER HOLIDAY CONTEST

GROUP II — GIRLS 9 - 12 YEARS OF AGE

FIRST PRIZE: — *Points*

JOAN LUYMES, 10760 - 64th AVE., R.R. 1, NORTH SURREY, B.C., 11 years old — 99

Congratulations Joan! You won the prize with your nice animal book. We wish that all the boys and girls could see what you have done. What a nice book you made. You really deserve a prize.

Name: Address:	Age:	Points:
Hetty Westendorp, 77 Guelph St., Georgetown, Ont.	10	76
Coby Westendorp, 77 Guelph St., Georgetown, Ont.	12	76
Annie Post, R.R. 1, Chesterville, Ont.	11	92
Jetty Talsma, R.R. 1, Ida, Ont.	10	84
Frances Bottema, 126 Orange St., Clinton, Ont.	10	79
Betty Dykman, Box 72, Coaldale, Alta	11	93
Thank you for your nice letter, Betty. We are glad to hear you enjoy these contests. Did you get 10 subscribers in the meantime?		
Jeanette VanderBeek, Quarry Rd., Beamsville, Ont.	11	83
Betty Reitsma, 1822 Upper James St., Hamilton, Ont.	11	92
Patricia Portinga, R.R. 4, Jarvis, Ont.	9	82
Nelly Kloosterman, 268 Aylmer St., Peterborough, Ont.	9	71
Irene De Vries, 11239-66 St., Edmonton, Alta.	10	93
Greta Wemekamp, R.R. 1, Bloomfield, Ont.	11	93
That is a wonderful story you wrote us Greta. We might even publish it in Calvinist-Contact!		
Aurelia Oosterhoff, Box 251, Telkwa, B.C.	9	87
Corinne Jansen Van Doorn, 652 Stone Church Rd. Hannon	11	70
Mary Den Besten, R.R. 8, Dunnville, Ont.	11	80
We were very pleased with your letter, Mary!		
Mary Grevers, R.R. 1, Tavistock, Ont.	9	82
Thank you for your letter, Mary. Now you can really see your name in the paper!!		
Lena Flikweert, Box 206, Baldur, Man.	9	84
Rita van Lear, Winchester, Ont.	9½	79
Marian Vermeer, 10527-137 Ave., Edmonton, Alta.	10	91
Jeannie Douma, R.R. 1, Chesterville, Ont.	10	84
Frances Flikkema, P.O. Norval, Ont.	9	86
Norma Rowaan, Box 23, Neerlandia, Alta.	12	72
We are glad to hear you liked the contest, Norma. Are you going to join us the next time too?		
Corrie Berghout, R.R. 1, Wilton, Ont.	9	81
Susan Holtrop, R.R. 1, Canboro, Ont.	10	80
Helene Dekker, Box 46, Ryckman's Corners, Ont.	9	82
Jenny Van Dijk, R.R. 3, Listowel, Ont.	11	87
You are really lucky with all your brothers and sisters, Jenny; thanks for your nice entry.		
Connie Bovenberg, P.O. Huttonville, Ont.	10	95
Thanks for your letter and the beaver story with that nice drawing you sent us, Connie.		
Alice Fluit, R.R. 1, South Cayuga, Ont.	10	74
Jennie VanderVeen, 178 Eastchester Ave., St. Catharines	9	83
Teresa Riepma, R.R. 1, Thamesville, Ont.	9	85
Pieta Van Dijk, R.R. 3, Lowes Rd., Guelph, Ont.	11	80
Rennie Hanenberg, R.R. 1, Bright, Ont.	10	96
We hope you will join us again in the contests, Rennie. You did wonderful this time.		
Agnes Hamstra, Box 450, 117 James St., Bradford, Ont.	10	78
Ineke VanderWilp, R.R. 4, Brampton, Ont.	10	81
Rita Kaemingh, Box 86, Emo, Ont.	12	75
Annie Ritsma, R.R. 3, Milton, Ont.	9	97
Thanks for your nice essay, Ann!		
Tuxie Wikkerink, R.R. 1, Cowichan Station, B.C.	10	86
Mary De Vries, 11399 Trunk Rd., North Surrey, B.C.	12	89
Deka Heidelberg, 125 Scott St., Strathroy, Ont.	10	79
Sharan Katerberg, R.R. 2, Alma, Ont.	10	84
Anieta Oosterhoff, Box 251, Telkwa, B.C.	10	89
Thank you for your nice animal stories, Anieta!		
Ida Hiemstra, Box 92, Telkwa, B.C.	9	98
You and your sisters or brothers do a lot of work for the puzzles, Ida, also your entry deserves a word of credit.		
Wilma Luymes, 10760-69th Ave., R.R. 1, North Surrey, B.C.	9	95
You are a good writer Wilma, we really like to read your stories.		
Myma Vanderlaan, R.R. 3, Brighton, Ont.	11	80
Ann Buter, 857 McCow St., Sarnia, Ont.	12	88
Jane Dykstra, R.R. 1, Waterdown, Ont.	11	88
You wrote us a nice essay on animals Jane, we wholeheartedly agree with you.		
Irene Kraay, R.R. 4, Bowmanville, Ont.	10	92
You have coloured it very nicely Irene. Thanks for your nice picture.		
Marjory de Vries, R.R. 1, Caledon East, Ont.	9	90
We would like to see all the animals you have, Marjory. Too bad we don't have any rabbits.		
Anne Vanderschaaf, Box 784, Smithers, B.C.	10	78
Jeanette Flokstra, 420 Main St. W., Hamilton, Ont.	11	85
Annette Dekker, R.R. 7, Strathroy, Ont.	9	79
Mathilda Kuntz, 107 Emily St., Orillia, Ont.	10	93
We think you made beautiful drawings Mathilda and we appreciate it very much.		
Tena Zee, Penhold, Alta.	10	86
Boy, what a nice trip you made Tena, that must have been lots of fun. Thanks for your nice letter.		
Grace Kaptein, 12840-66 St., Edmonton, Alta.	11	91
You gave us some good information concerning those animals, Grace.		
Agnes Reemeyer, 48 Brant St. W., Orillia, Ont.	11	93
We really enjoyed your poem, wonderful Agnes!		
Grace Duursma, Box 152, Telkwa, B.C.	9	89
Are not those eggs nice to eat, Grace?		
Christine Bos, R.R. 2, Wallenstein, Ont.	11	90
Thank you for your poem, Christina!		
Fredericka Jaspers, R.R. 3, Fort William, Ont.	11	88
You sent us a nice animal story, we were pleased with it.		
Coby Vander Gaast, R.R. 1, Bowmanville, Ont.	10	85
Eda Vanderveen, Box 385, Picture Butte, Alta.	12	90
Thanks for your letter Eda. Did you receive your book as a winner of the Easter Holiday Contest?		
Geraldine Bazuin, R.R. 3, Hannon, Ont.	10	92
You gave us some good information on all the different animals. Thank you, Geraldine!		
Margaret Reitsma, R.R. 1, Nestleton, Ont.	12	96
Margaret, you really did your best this third time. We enjoyed it all, your colouring, the letter, the fiction corner with the drawings and everything. You are one of the highest! Congratulations!		
Patsy Moesker, R.R. 2, Wellandport, Ont.	11	91
Keep on trying, Patsy, don't give up, but join us again the next time.		
Hermien Hengeveld, R.R. 3, Woodville, Ont.	10	93
We gave you extra points for your nice essay, Hermien!		
Marilyn Kooger, R.R. 1, Cannington, Ont.	11	87
Are your Mam and Dad back from Holland already, Marilyn? They will be proud to see your name in the paper!		
Annette Hiemstra, Box 92, Telkwa, B.C.	11	95
You've done wonderful! Your essay was very interesting to read, Annette!		

And then follows

GROUP IIA — BOYS 9 - 12 YEARS OF AGE

FIRST PRIZE: — *Points*

PETER ENNEMA, 17 PAVEY ST., CHATHAM, ONT. 11 years old — 98

You have done wonderful Peter! Just like your sister did the last time! All the stories about the animals and the drawings are very nice and attractive. We appreciate it and hope you like the prize you won! So long!

Name: Address:	Age:	Points:
George de Boon, 3733-47 St., Red Deer, Alta.	11	82
Thanks for your nice story, George!		
G. VanderGaast Jr., R.R. 1, Bowmanville, Ont.	11	95
Thanks for your two drawings and that nice verse.		
Willy Wilstra, c/o Don Head Farms, Richmond Hill, Ont.	9	76
John Haanstra, R.R. 1, Vinemount, Ont.	11	84
John Post, R.R. 1, Chesterville, Ont.	11	90
Gerrit Kamphuis, R.R. 3, Lacombe, Alta.	10	88
Arend van Oosten, 349 Byron Ave., London, Ont.	11	93
Isn't it nice to have many animals around the house, Arend?		
Henry Stevens, R.R. 2, Drayton, Ont.	8	92
Henry Vanderloo, R.R. 1, Streetsville, Ont.	9	82
John Luymes, 6819 River Rd., Ladner, B.C.	9	87
Jake Talsma, 80 Store St., Trenton, Ont.	11	75
Billy Diepeveen, 3522-121A Ave., Edmonton, Alta.	11	83
A rabbit is not a hare, Billy! Do you know the difference?		
Clarence Vanderkwaak, Box 88, Terrace, B.C.	10	70
Ben van Huizen, R.R. 5, Trenton, Ont.	12	80
Alfred Wisselink, R.R. 1, McKechnic Rd., Pitt Meadows,	11	89
Martin Vanderlende, 7842-6th St., Burnaby 3, B.C.	10	89
Paul de Jong, R.R. 1, Morrisburg, Ont.	10	92
We really enjoyed reading your interesting story about Johnny and the bear, Paul!		
Adrian Dieleman, R.R. 1, Corinth, Ont.	9	83
Billy Vander Geest, 91 Else St., St. Catharines, Ont.	10	85
Nick Van Dyk, Gen. Del., Fort William, Ont.	10	86
We were very pleased with your essay, Nick!		
Klaas Barten, R.R. 3, Trenton, Ont.	10	87
Jimmy Geertsema, R.R. 6, Lucknow, Ont.	11	82
Harry de Boer, R.R. 3, Hagersville, Ont.	11	93
We liked your essay on the white tail deer very much, Harry!		

GROUP III — GIRLS 12 YEARS AND OLDER

FIRST PRIZE: — *Points*

JEANNE VAN OOSTEN, 349 BYRON AVE., LONDON, ONT., 12 years old — 94

Congratulations Jeanne, you won!! We admire your drawing of that trotting horse, it is beautiful! We hope you will be happy with the prize you won!

Name: Address:	Age:	Points:
Helene Tigchelaar, 977 Danforth Ave., Burlington, Ont.	12	93
Ria Oosterhoff, Box 251, Telkwa, B.C.	12	80
Ria Brouwer, R.R. 1, Eberts, Ont.	12	91
You have done a lot of research for it Ria, very good!		
Gepke Wilstra, c/o Don Head Farms, Richmond Hill, Ont.	12	90
Mary Scholten, R.R. 1, Puslinch, Ont.	13	72
Effie Haanstra, R.R. 1, Vinemount, Ont.	14	82
Helen Reitsma, 1822 Upper James, Hamilton, Ont.	14	80
Coby Westendorp, R.R. 1, Athens, Ont.	15	85
We really enjoyed your letter Coby; and we hope you have received your prize in the mean time. Too bad we read your letter so late, now we cannot do you that one favour, next time better, okay? Also your poem is great, will you join us the next time too?		
Aneke Barten, R.R. 3, Trenton, Ont.	12	74
Betsy Barten, R.R. 3, Trenton, Ont.	13	72
Audrey Van Dyk, Gen. Del., Fort William, Ont.	16	92
Winnie Vannetten, R.R. 1, Jarvis, Ont.	13	71
Thank for your letter Win! Not all your answers were right, but *do* try it again when the next puzzle comes, okay?		

GROUP IIIA — BOYS 12 YEARS OR OLDER

FIRST PRIZE: — *Points*

CORNELIUS POST, R.R. 1, CHESTERFIELD, ONT. 13 years — 90

Congratulations Cornelius! Are you not happy now? We surely hope you will like the book we're going to send you. Hope to see your entry come in the next puzzle too, Cornelius!

Name: Address:	Age:	Points:
Gordon Dykstra, R.R. 1, Waterdown, Ont.	12	86
Meindert Vander Galien, R.R. 3, Eganville, Ont.	13	80
Although it was hard, you had most answers right, Meindert. Keep on trying!		

Well, boys and girls, these were then the results. We hope you are all happy and satisfied and if not, just try a little harder next time. As you know we have given extra marks for the many essays, stories, personal letters, poems, fairy tales, drawings, pictures etc. we have received and really enjoyed reading them all.

There were also many of you who wrote us how much they liked and enjoyed the contests. We appreciate that indeed!

Congratulations to all the prize winners. They will find a book in the mail and we hope you will like reading it.

We would also like to mention our little ones! Have you seen how many entries we received from boys and girls of 5 years old? Is that not wonderful? And Kiki, our 4-year old! We were very happy to receive all your entries and are happy to many boys and girls participated in this summerholiday contest. And now . . . work! Try to get the best marks you can get and you will have a nice Christmas holiday waiting for you again with a nice *Christmas Holiday Contest* — So long!

A Christian Boy in India

In India there lived a little boy called Ranju. Although many misisonaries had passed by near his village none had stopped on their way past. Ranju's people were known as the fiercest in his tribe.

But one day a missionary stopped and talked to the villagers. Strangely enough the warriors did not resist him. They laid down their weapons and listened to what he told them. In a little while the missionary went away and the people forgot him.

But Ranju did not forget the things that the missionary had said to him. When his family prayed to their gods Ranju almost wanted to cry aloud and say that this was wrong and that the missionary had said that they were to pray to the great God of the white man. One day Ranju heard that a missionary had come to live at a neighbouring village which was two miles away from his village.

The next night Ranju ran away to the village where the missionary lived. In the morning the missionary found Ranju on his doorstep. When Ranju had explained what he wanted, the missionary immediately took him in.

As the days passed Ranju soon came to know the missionary and his children. Ranju soon learned to love the missionary and his family as he would love his own family. But even more than this, Ranju loved the stories about Jesus which the missionary told him.

After living with the missionary for a year, Ranju left the missionary, and went back to his own village, which he, in time, converted to Christ.

Greta Wemekamp.